

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

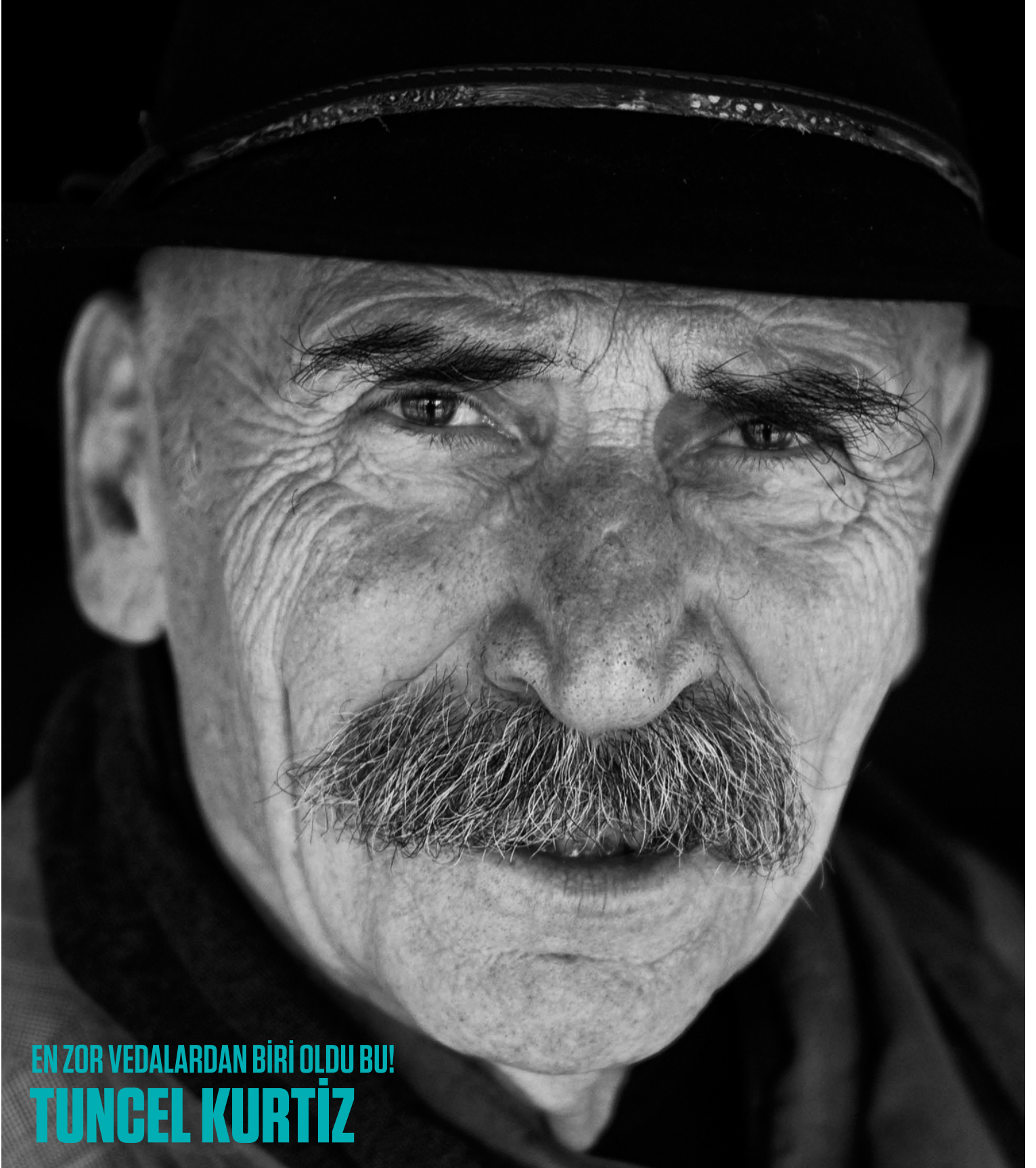
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EN ZOR VEDALARDAN BİRİ OLDU BU!
TUNCEL KURTİZ

GELMİŞ GEÇMİŞ EN YÜKSEK GİŞEYE SAHİP KOMEDİLERDEN BİRİ!

“DESTANSI
KOMEDİYE
MÜKEMMEL
BİR SON.”

– Steve Samblis / THE HOLLYWOOD FAST LANE

ŞİMDİ
BLU-RAY™
DVD VE VCD'DE!

WARNER BROS. PICTURES SUNAR

WITH LEGENDARY PICTURES İŞBİRLİĞİ İLE BİR GREEN HAT FILMS YAPIMI BİR TODD PHILLIPS FİLMİ BRADLEY COOPER ED HELMS ZACH GALIFIANAKIS
“THE HANGOVER PART III” KEN JEONG HEATHER GRAHAM JEFFREY TAMBOR İLE JUSTIN BARTHA VE JOHN GOODMAN MÜZİK CHRISTOPHE BECK

MONTAJ DEBRA NEIL-FISHER, A.C.E. JEFF GROTH YAPIM TASARIM MAHER AHMAD GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ LAWRENCE SHER, ASC YAPIM SORUMLULARI THOMAS TULL SCOTT BUDNICK CHRIS BENDER J.C. SPINK
YAZAN TODD PHILLIPS & CRAIG MAZIN YAPIM TODD PHILLIPS DAN GOLDBERG YÖNETMEN TODD PHILLIPS

LEGENDARY
PICTURES

GREEN HAT
FILMS

facebook.com/thehangover
warnerblu.com warnervideo.com

hangoverpart3.com

Soundtrack Album on WaterTower Music

WARNER BROS. PICTURES
A WARNER BROS. ENTERTAINMENT COMPANY

tiglon

Ücretsiz PDF Kitap Alın <https://www.tiglon.com>

© 2013 Warner Bros. Entertainment, Inc. Tüm hakları saklıdır.

NE KADAR YALANSIZ YAŞARSAK O KADAR İYİ

TÜRK İNSANININ SANATÇILARIYLA İLİŞKİSİ BİR GARİP... SEVDİĞİNİ ÇOK SEVER, DERİN BİR HOŞGÖRÜYLE KALBİNDE TAŞIR... BAZILARINI DA ÇOK GEÇ KEŞFEDER... YILLARIN HÜMEYRA'SINI, OYNADIĞI SİT-COM'DA İLK KEZ SEYREDEN, SONRA DA KÖŞESİNDE "NE İYİ OLDU DA HÜMEYRA'YI keşfettik" diye yazabilen televizyon yazarlarının olduğu bir memlekettir mesela burası...

Tuncel Kurtiz'i de, eski filmlere ya da Türk sinemasına pek de ilgi duymayan bir kuşak, tümüyle "Ezel" dizisindeki Ramiz Dayı karakteriyle tanıdı... Onun gerçek kişiliğinden, kültüründen beslenen bir karakterdi Ramiz Dayı... Kurtiz'in kendinden çok şey kattığı bir televizyon karakteriydi... Halbuki hayatındaki en iyi performansı değildi, hatta onu tanıyanlar için "Tuncel abi'nin alıp sürüklediği bir karakterdi, sanki kendi kendine yazılıyordu rolü... Alıntılacağı şiirleri kendi şairlerinden daha iyi okuyan, hiddetlendiğinde 'kusursuz bir fırtına' gibi coşan, sevindiğinde dünyanın en tatlı adamı olan... Daha gençken bile bilgeliğiyle, hayata karşı duruşuyla, tecrübesiyle, kalenderliğiyle kendisine 'ihtiyar' denen dev bir oyuncu, iyi bir insandı Tuncel Kurtiz...

Bir Oscar Wilde okurdu, bir Can Yücel okurdu, bir Nâzım Hikmet... Nasıl da titretirdi yüreğimizi... Bir bakardı, bir gülerdi; "İyi ki yanımızda, iyi ki burada" dedirtirdi... Hamo'muz, Tonton Ali'miz, Hasan'ımız, Reis'imiz, Ramiz dayımız, babamız, dedemiz, ağabeyimiz, Tuncel Kurtiz'imiz... Sevgi duvarımız...

Can Yücel'in bu dizeleri onun sesiyle hâlâ kulaklarımızda:

Sen miydin o yalnızlığım mıydı yoksa
Kör karanlıkta açardık paslı gözlerimizi
Dilimizde akşamdan kalma bir küfür
Salonlar piyasalar sanat sevicileri
Derdim günüm insan arasına çıkarmaktı seni
Yakanda bir amonyak çiçeği
Yalnızlığım benim sidikli kontesim
Ne kadar rezil olursak o kadar iyi

Kumkapı meyhanelerine dadandık
Önümüzde Altınbaş, Altın Zincir, fasulye pilakisi
Ardımızda görevliler, ekipler, Hızır Paşalar
Sabahları açıklarda bulurlardı leşimi
Öyle sıcaktı ki çöpcülerin elleri
Çöpcülerin elleriyle okşardım seni
Yalnızlığım benim süpürge saçım
Ne kadar kötü kokarsak o kadar iyi

Baktım gökte bir kırmızı bir uçak
Bol çelik bol yıldız bol insan
Bir gece Sevgi Duvarını aştık
Düştüğüm yer öyle açık seçik ki
Başucumda bi sen varsın bi de evren
Saymıyorum ölüp ölüp dirilttiklerimi
Yalnızlığım benim çoğul türkülerim
Ne kadar yalansız yaşarsak o kadar iyi

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, JANET BARIŞ, İLHAN YURTSEVER, CEYDA AŞAR, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, MURAT ERŞAHİN, ESİN KÜÇÜKTEPEPINAR, SERDAR KÖKÇEOĞLU, MUHSİN AKGÜN **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Zamanda Aşk (About Time); Riddick;
Çılgın Hırsız 2 (Despicable Me 2); Aşkın Yolu
(Take Me Home); Günce; Vay Başıma Gelenler!

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, geçen hafta hayatını kaybeden 'büyük usta'
Tuncel Kurtiz'i 1995 yılından bir söyleşisiyle anıyor...

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Tuncel Kurtiz'in ardından, onu Tunç Okan'ın o unutulmaz
filmıyla anıyoruz: "Otobüs"... Murat Özer imzasıyla.

24 ÖLÜM KARARI

50. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nden
kaçırılmayacak 11 filmi seçtik... Olkan Özyurt imzasıyla.

28 GİZLİ AJAN

Victor Erice'yle fantastik bir yolculuk: "Arı Kovanının Ruhu"
(El Espiritu De La Colmena)... Murat Erşahin imzasıyla.

30 ESRAR PERDESİ

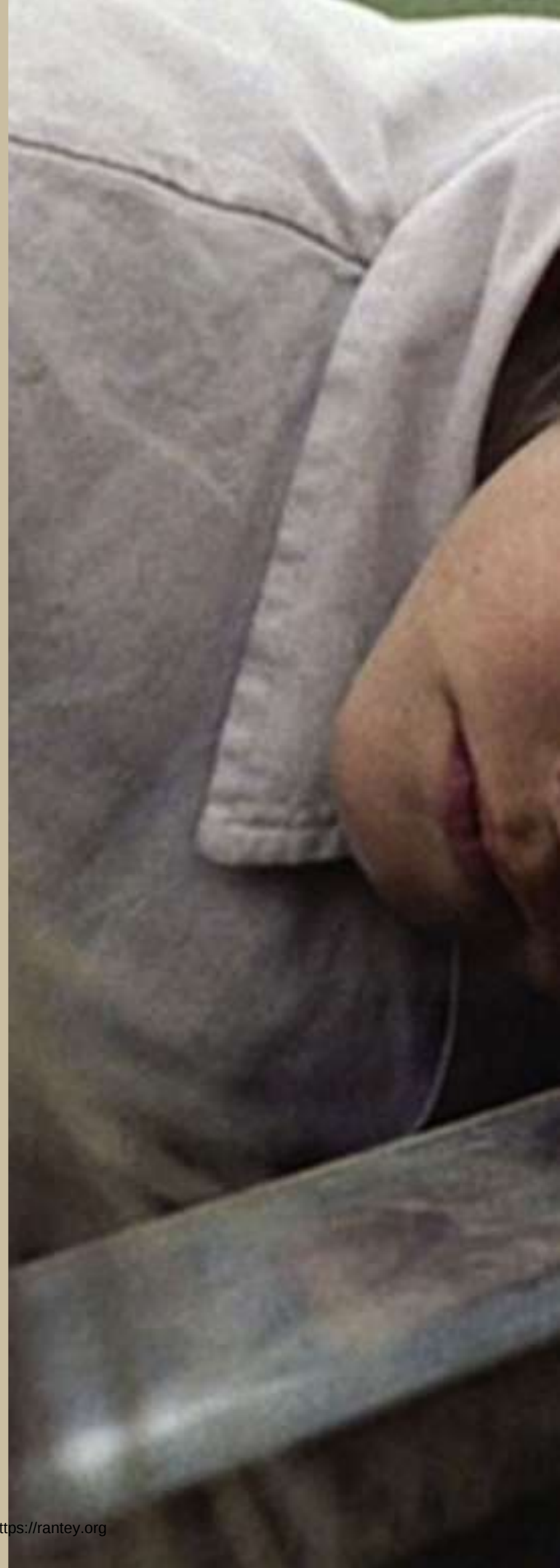
Esin Küçüktepepınar, 61. San Sebastian Film Festivali'ne
dair izlenimlerini Arka Pencere okurlarıyla paylaşıyor.

34 GENÇ VE MASUM

Kanadalı sinemacı Denis Villeneuve'den 2008 yapımı
bir kısa: "Next Floor"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ZAMANDA AŞK

ORJİNAL ADI About Time

YÖNETMEN Richard Curtis

OYUNCULAR Domhnall Gleeson,

Rachel McAdams, Bill Nighy,

Tom Hollander, Margot Robbie,

Lydia Wilson, Lindsay Duncan,

Richard Cordery, Joshua McGuire

YAPIM 2013 İngiltere

SÜRE 123 dk.

DAĞITIM UIP

İNGİLİZ SINEMASININ
USTA YAZARLARINDAN
RICHARD CURTIS'İN,
'ZAMANDA YOLCULUK'
TEMASININ ALTINDAN
DAHA USTALIKLI
BİR SENARYOYLA
KALKMASINI
BEKLERDİK...

RICHARD CURTIS, "AŞK HER YERDE" (LOVE ACTUALLY) FİLMİYLE KALABALIK KADROLU, BOL HİKAYELİ ROMANTİK KOMEDİ TÜRÜNÜN EN İYİSİNE İMZA ATMIŞTI. KENDİSİ İYİ BİR YÖNETMENDEN ÇOK, İYİ BİR SENARİST. ÇÜNKÜ ROMANTİK komedi türünün iyi örneklerine imza atmış bir senarist kendisi. Senaryosunu yazdığı "Dört Nikah Bir Cenaze" (Four Weddings And A Funeral) yokuş aşağı giden İngiliz gişe sinemasına hayat öpücüğü vermişti. "Aşk Engel Tanımaz" (Notting Hill) ile de türün farklı örneklerinden birine imza atmıştı. Richard Curtis, aynı zamanda iki "Bridget Jones" filminin senaryosuna ve Rowan Atkinson'ı yıldızlaştıran "Black-Adder" adlı kült diziyeye ve "Mr. Bean" komedi şovuna da katkıda bulunmuştu...

Dolayısıyla Curtis'in sıcak, sempatik ve romantik senaryolar yazmasına alışkınız. Yönetmen olarak hem "Aşk Her Yerde" (2003) hem de "Rock'n Roll Teknesi" (The Boat That Rocked, 2009) ile iyi performanslar vermişti. "Zamanda Aşk"ın da sempati ya da samimiyet konularında hiçbir sorunu yok zaten. Ama Curtis'in muhtemelen senaryosunu yazarken aldığı stratejik bir karar, filmin daha etkili bir dram ya da unutulmaz bir romantik komedi olarak anılmasına engel oluyor...

Öncelikle Curtis, daha baştan büyük bir risk alarak sinemada çok sık denenen zaman yolculuğu temasını hikayenin merkezine yerleştiriyor. Zaten senaryonun en büyük zaafı da buradan çıkıyor... Hikayemizin kahramanı Tim, 21. yaşgününde büyük ve gizli bir yeteneği olduğunu öğreniyor. Ailesinin erkekleri zamanda yolculuk yapabilmektedirler! Absürt bir komedi gibi başlıyor her şey. Oysa filmin bundan sonrası bir absürt komedinin çok uzağında. Sonra Tim babasından gelen bu yeteneğini kız arkadaş bulmak için kullanmaya çalışıyor. O yaz evlerine kalmaya gelen, kız kardeşinin güzel arkadaşı Charlotte konusunda başarısız denemeler yapıyor. O yaz sonunda iş hayatına atılmak için Londra'ya geldiğinde hayatının aşkı Mary'le tanışıyor. Yanında kalmaya geldiği ve babasının

**RICHARD CURTIS,
BÜTÜN GERİYE
DÖNÜŞLERDE
OLUŞAN YA DA
OLUŞABİLECEK
PARADOKSLARA VE
KİMİ MANTIK
HATALARINA HİÇ
KAFAYI TAKMAMIŞ!**

arkadaşı olan oyun yazarının sorununu da bu yeteneği sayesinde çözüyor. Ancak bu çözüm yüzünden Mary ile olan tanışması güme gidiyor. Şimdi Tim bunu çözmek zorundadır...

Film, sanki böyle doğaüstü bir romantik komediymiş gibi gidiyor bir süre. Ancak Tim bu sorunu çabucak hallediveriyor ve hikaye bu sorunu (ve bu türü) geride bırakıyor. Sonra mutsuz kız kardeşin sorunu patlak veriyor. Yaptığı yanlış seçim yüzünden Kittie mutsuz bir birliktelik yaşıyor. Tim, gözünün önünde ablasının çektiği acılara dayanamayıp yeteneğini bu konuya müdahale etmek için de kullanıyor. Burada da film romantik komedi kulvarından çıkıp minik bir gerilim hikayesine dönüşüyor... Hâlâ hikayenin ana eksenine oturabileceğimiz bir tırmanışın varlığını hissedemiyoruz... Çünkü film, bu sefer de Tim'in babasıyla olan ilişkisine odaklanıp bir aile dramına dönüşüyor. Aslında senaryonun kalplere dokunan kısmı da bu son tarafı oluyor, ilk kısımda önemli bir konumda olan Mary de buralarda figürasyon oluveriyor...

Haydi böyle bir yeteneğe sahip olan 21 yaşında bir delikanlının bu büyük fırsatı bu kadar namuslu ve de hep iyi amaçlar için kullandığına gönüllü olarak ikna olalım... Curtis, yılların tecrübesiyle bizim buralarda çok takılmamamızı

zaten sağlıyor. Güzel bir ergen hikayesine doğru kapı açıyor, tatlı bir esprituellikle Tim'i Mary'e doğru götürüyor. Ancak daha sonra bütün olaylar düz bir çizgide ilerliyor... Kahramanların aşmaları gereken bir sorun çıkmıyor. Daha doğrusu çıkan problemler hemen bir geriye gidişle çözümleniyor ve yola devam ediliyor. Oğlan kızla tanışıyor, kaybedecek gibi oluyor, ama onu buluyor. Evleniyorlar, mutlu oluyorlar, hikaye devam ediyor ama tırmanılan bir yokuş, ulaşılması gereken bir amaç yok... Zaten de Tim güzel bir aileye sahip, dostları, iyi bir eşi ve işi var, hali vakti de yerinde... Peki biz onun neye ulaşmasını izleyeceğiz?

Tabi ki Curtis'in anlatmak istediği şey, kahramanın bir sorununa çözüm bulmasından daha genel bir tema: Hayat acısıyla tatlısıyla devam ediyor ve sen zamanda gidip gelmeye gerek bile duymadan yaşadığın her anın tadını çıkarabilmelisin! İyi de Tim bunun farkına bir dizi zamanda yolculuk yaptıktan sonra, bazı günleri de iki kere yaşayarak varabiliyor. Biz ne yapalım?

Ayrıca Curtis, bütün bu geriye dönüşlerde oluşan ya da oluşabilecek paradokslara ve kimi mantık hatalarına da hiç kafayı takmamış ayrıca. Nitekim geçmişteki istediği bir zamana dakikası dakikasına gidebilme yeteneğine sahip olan Tim, geçmişteki kendisine hiç rastlamıyor (yani yine kendi bedeninin içinde gidiyor) hatta birini de yanında götürebiliyor. Ama yaptığı değişikliklerden oluşacak bir dolu zincirleme reaksiyonlar senaryoda görmezden geliniyor ("Koş Lola / Lola Rennt" in tam tersi). Filmden çıkınca bu zaman sıçramalarına dair sorduğunuz soruların çoğu havada kalıyor haliyle. Özellikle de babasının Tim'i sonradan haberdar ettiği bir 'sınırlama'dan sonra (niye yıllarca saklamış o da belli değil), senaryoda koca bir delik açılıyor. Kafayı buna fazla takmazsanız film akıp gidiyor.

Doğrusu filmi izlenir kılan güzel birkaç senaryo hamlesinin dışında oyuncularının katkılarından da kısaca bahsetmeli... "Zamanda Aşk", aktör Brendan Gleeson'ın oğlu Domhnall Gleeson'ın samimi performansına çok şey borçlu. Daha önce yine bir zaman yolcusuyla evli olan (!) Rachel McAdams her zamanki sempatik haliyle filmde. Bill Nighy yine keyif verirken ilk kez beyazperdede tanıştığımız Margot Robbie güzelliğiyle nefes kesiyor.

Richard Curtis, her filminde olduğu gibi filmin 'soundtrack'ını her türden güzel şarkılarla donatmış.

İçinde zamanda yolculuk olan romantik komedilerde hep bir sıkıntı oluyor.

50. ULUSLARARASI ANTALYA
ALTIN PORTAKAL FİLM FESTİVALİ
50TH INTERNATIONAL ANTALYA
GOLDEN ORANGE FILM FESTIVAL
4-11 EKİM / OCTOBER 2013

ALTIN PORTAKAL

RIDDICK

GEZEĞİNİN DIŞINA TAŞAN MACERA FİLMLERİNDE BİRBİRİNE BENZEYEN, TAMAMLAYAN BİR YAPI VAR. BAŞKAHRAMANIN gövdesinden başlayarak atmosfere yayılan bu süreçte aksiyon dolu maceraları izlerken karakterin dönüşümüne de tanık oluruz. Bir süredir kendince bir maceraya çıkan Riddick de bu kahramanlardan biri. İlk olarak “Derin Karanlık”ta (Pitch Black) karanlık çöktüğünde ölümcül hale gelen yaratıklarla mücadele eden Riddick, sonrasında 2004 tarihli “Riddick Günlükleri”nde (The Chronicles Of Riddick) ise ‘Ölümveren’ (Necromancer) tarikatını peşine takmıştı. Yine ilk iki filmin de yönetmeni olan David Twohy’nin kamera arkasında durduğu üçüncü film “Riddick”te ise bu kez paralı askerlerin karşısında hayatta kalmaya çalışan Riddick’in mücadelesi var.

İkinci filmin kaldığı yerden devam eden Riddick, tarikatın başına geçtikten sonra bu görevi Vaako’ya bırakıp Furia’ya dönmeyi planlarken kendini vahşi hayvanlarla dolu bir gezegende bulur. Ölmek için bilmediği bu gezegene bırakılan Riddick’in kaçmaya çalışırken yardım istemesi, farkında olmadan iki geminin daha gezegene inmesiyle sürer, bu iki gemiden birinde kelle avcıları bir diğerinde ise Riddick’in eski maceralarından hatırladığı biri vardır. Riddick, kelle avcılarıyla mücadele eder fakat bu kelle avcıları da bir süre sonra bir başkasının piyonu olduklarını anlarlar. Aslında Riddick’te tipik fiziksel mücadelenin yanında akıl oyunlarının da kol gezdiği bir süreç var. Riddick, kendini bir anda ne olduğunu anlamadan bulduğu bu gezegende hem içgüdüleriyle vahşi hayvanlarla savaşmak hem de olanları çözmek zorunda kalır.

Tipik bir kahramandan beklendiği üzere her önüne geleni rahatlıkla deviren, tek bir kol hareketiyle kelle avcılarını ortalıktan kaldıran Riddick’in en zorlandığı kısım vahşi hayvanlar. Riddick’i yok etmek üzerine programlanmış gibi görünen bu hayvanlar, filmin görsel atmosferini öne çıkarırken aynı zamanda seyirciyi de seyrettiğinin bir bilimkurgu olduğunu hatırlatıyor. Gerçek olamayacak

kadar vahşi, dünyada yaşayan insanlar kadar da ani reflekslere sahip olan bu hayvanlar, neredeyse iki saat süren filmin merkezindeler.

Riddick’in en önemli özelliği karanlıkta görebilmesi; ilk filmde beri takip edilen bu durum, yine içine düştüğü durumdan kurtulmasına yardımcı oluyor. Böylelikle “Riddick”, karakterinin başlangıç noktası “Derin Karanlık”tan günümüze kadar uzanırken Riddick’i canlandıran Vin Diesel’in boy gösterdiği bir şova da dönüşüyor.

Vin Diesel’in kariyeri için bulunmaz fırsat olan “Riddick” serisi, yine oyuncunun kendini göstermesi gereken alanı fazlasıyla açıyor. Diyalogun az olması Vin Diesel için bir avantaj oluşturmuş gibi; bu şekilde bedenini de mekan üzerinden yeniden üretebiliyor.

Başka gezegenden bilmediği bir yere düşen adam fikri, hâlâ bir noktadan seyirciyi bağlıyor ki burada yönetmenin anlatmak istediği hikayeyi aktarırken hissiyat olarak bir problem yaşadığını görmüyoruz. Bu garip dünyanın kendine özgü ritmi var ve yönetmen diyalogdan ziyade görselliği öne çıkararak hikayesini mekan üzerinden kurmayı tercih ediyor. İlginç yaratıkların Riddick’e eşlik ettiği garip dünya, bilimkurgu filmleri için biçilmiş bir kaftan gibi, diğer yandan aksiyonu da eksik değil. Gerek sürecin gidişatı, gerekse de Riddick’in hayatta kalma biçimi, birçok klişeyi beraberinde getirir de cazip bir tarafı var. Bilimkurgu türünde değerlendirebileceğimiz “Riddick”, klişeler barındırsa da türün meraklıları için ilgi çekici.

Riddick’i takip edenler ve macerasında nasıl bir noktaya doğru evrildiğini merak edenler için bu tuhaf yolculuk iyi gelebilir, fakat eğer aksiyon, macera, başka bir gezegende ayakta kalma çabası ile ilgili soru işaretleriniz varsa ve daha önce herhangi bir Riddick macerasına atılmadıysanız uzak durmakta fayda var.

Görsel olarak seyirciyi doyuruyor, canlıların kendi arasındaki iletişimde belgeselvari bir hava da var.

Daha önce “Riddick” filmi görmeyen için çok tanıdık değil, seyirciyle bu anlamda kurduğu bağ sınırlı.

YÖNETMEN David Twohy

ÖYUNCULAR Vin Diesel, Jordi Mollà,

Matt Nable, Katee Sackhoff,

Dave Bautista, Bokeem Woodbine

YAPIM 2013 ABD-İngiltere

SÜRE 119 dk.

DAĞITIM Chantier

**TİPİK BİR
KAHRAMANDAN
BEKLENDİĞİ ÜZERE
HER ÖNÜNE GELENİ
RAHATLIKLA DEVİREN
RIDDICK’İN EN
ZORLANDIĞI
KISIM VAHŞİ
HAYVANLAR.**

ÇILGIN HIRSI 2

★★★★

ORJİNAL ADI Despicable Me 2

YÖNETMENLER Chris

Renaud, Pierre Coffin

SESLENDİRENLER Steve Carell,

Kristen Wiig, Benjamin Bratt,

Miranda Cosgrove, Russell

Brand, Ken Jeong, Steve

Coogan, Elsie Fisher

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM UIP

BU DEVAM FILMİ,
ANTI KAHRAMAN
ÇİZGİLERİNİ
YUMUŞATSA DA,
'SÜPER KAHRAMAN'
ÖYKÜLERİNİ TERS YÜZ
EDİŞİYLE MÜSTESNA
BİR KONUMA
YERLEŞİYOR.

A NİMASYON SİNEMASI AÇISINDAN BAŞROLE ANTI KAHRAMANLARI YERLEŞTİRMEK ÇOK DA OLAĞAN BİR durum sayılmaz. Hele ki en büyük değer ölçütlerinden biri hasılat rakamları olan Hollywood animasyonları için 'villain' olarak tabir edilen kötü adamlar üzerine kurulu hikayeler ciddi bir risk anlamı da taşıyor değil. Bu bakımdan 2010 yapımı "Çılgın Hırsız"ın (Despicable Me) epey cesaret isteyen bir işe soyunduğunu yadsıyamayız.

Filmin devamı niteliğindeki "Çılgın Hırsız 2" (Despicable Me 2) ise anti kahraman mefhumunun çizgilerini bir hayli yumuşatsa da, dünyayı kurtaran 'süper kahraman' öykülerini ters yüz edişyle kendi janrı içerisinde müstesna bir konuma yerleşiyor. Fiziğinden aksanına hemen her şeyle aslında itici bir şahsiyet olan Gru'dan bir başkarakter yaratmak zaten başlı başına enteresan ve nispeten orijinal sayılabilecek bir fikir.

Öte yandan artık ununu elemiş, eleğini asmış ve dehasını da reçel üretimine adanmış olan Gru'nun kızlarına örnek bir baba olma çabası ile macera tutkusunun yarattığı heyecanı dizginleme uğraşı arasında gidip gelmesi de filme ayrı bir katman kazandırıyor. Zira bu vesileyle, Hollywood animasyonları adına istisnai bir durum teşkil eden kimi psikolojik öğeler kısmen de olsa devreye girmiş oluyor.

Fakat Gru'nun kötü adamlıktan tamamen arınıp, hatta neredeyse anti kahramanlığı da bir çırpıda teğet geçerek daha klasik bir kahraman tipine bürünmesi az evvel bahsetmiş olduğumuz o psikolojik çelişkiden doğan ve türdeşleri arasında seriyi görece farklı bir yere koyan özgünlüğünü büyük ölçüde öldürüyor. Gru artık bambaşka bir yaşantıya adım atmış, geri dönüş ihtimali ve arzusu da pek gözükmeyen bir kötü adam eskisinden ibaret. Kötülüğü delalet eden

birçok özelliği de törpülenmiş durumda. Tipik bir animasyon kahramanına dönüşme sürecini tamamlamak üzere olmasından kaynaklanan ve açıkçası filmin temposuna da olumsuz anlamda sirayet bir 'sıradanlaşma' tehdidi çörekleniyor Gru'nun tepesine. Üstüne üstlük, işlevsel ve filmin genel konseptine uyan bir karakter üzerinden yürütmesine rağmen, bir de aşk hikayesi peydah olunca durum iyiden iyiye çetrefilleşiyor.

Neyse ki o noktada Gru'nun şaklabanlığın Everest'inde gezinen Minionları boş durmuyor da özellikle ilk yarım saatten sonra sazı ellerine alıp vaziyeti toparlıyorlar. Animasyon türünden bağımsız değerlendirecek olsak bile yine de sinema tarihinin en ebleh ve ciddiyetsiz mahlukları arasında sayılabilecek bu sarı renkli yerden bitmeler filmin neredeyse can damarı

haline geliyor. İlk filmde de bolca sahne çalan ve birçok karakteri de gölgede bırakan Minionlar “Çılgın Hırsız 2”de iyice kontrolden çıkıp filmin asıl yıldızına dönüşüyorlar.

Hatta “Çılgın Hırsız 2”nin güldürü malzemesi çok büyük oranda Minionların omuzlarında yükseliyor. Filmin zaman zaman kaybolan ritmini her seferinde rayına oturtan da onlardan başkası değil. Hele enjeksiyonu yiyip mor renkli birer kitle imha silahına dönüştükleri bölümlerde hikayenin nereye gittiğiyle bile ilgilenmek istemeyebilirsiniz. Dört taraftan üstümüze Minionlar akın etsin, her sahnede en az bir mor Minion figüran olarak da olsa güzüksün diyebilirsiniz. Filmin yaratıcıları da durumun farkında olacak ki Minionları mümkün olduğunca ön plana almaya gayret gösteriyorlar. 2014’e yetişmesi beklenen üçüncü filmde

Minionlara ayrılan sürenin epeyce artacak olması da boşuna değil sanırız.

Hikayenin takibini keyifli hale getiren bir diğer unsur da “Yaratık” (Alien) ya da “Yıldız Savaşları” (Star Wars) serisi gibi kalburüstü bilimkurgu örnekleri başta olmak üzere sinema tarihine mal olmuş bir dolu filme yapılan incelikli göndermeler. Safi selam etmekle kalmayan, birçoğu filmin akışı içinde bir fonksiyona sahip, insanın yüzüne geniş bir tebessüm konduran, hatta hikaye ilerledikçe yerli yerine oturan göndermeler.

Minionların finaldeki düğün seremonisinde çıkardıkları sahne performansı.

Özellikle başlangıç bölümünde komedinin ritmi biraz aksıyor.

**FILMIN GÜLDÜRÜ
MALZEMESİ
MINIONLARIN
OMUZLARINDA
YÜKSELİYOR. ZAMAN
ZAMAN KAYBOLAN
RİTMİ RAYINA
OTURTAN DA
ONLAR OLUYOR.**

AŞKIN YOLU

ORJİNAL ADI Take Me Home

YÖNETMEN Sam Jaeger

OYUNCULAR Sam Jaeger, Amber

Jaeger, Lin Shaye,

Bree Turner, Brennan Elliott,

Victor Garber

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Özen Film (Majestik)

**MÜTEVAZİ BÜTÇEYLE
KOTARILMIŞ, HATTA
BAŞROLDEKİ GERÇEK
HAYATTA KARI-KOCA
OLAN SAM VE AMBER
JAEGER'LA 'KOLEKTİF'
BİR ÇALIŞMA
DİYEBİLECEĞİMİZ,
SEVİMLİ BİR FİLM.**

BAĞIMSIZ SİNEMA DAİMA BAŞ TACI AMA ANA AKIMA GÖZ KIRPAN, ONUN ANLATIM KALİPLERİNDEN BESLENEN örnekler her zaman iyi sonuçlar vermeyebiliyor. “Aşkın Yolu”, çok mütevazı bir bütçeyle kotarılmış, hatta başrolde gerçek hayatta karı-koca olan Sam ve Amber Jaeger’ın da varlığıyla ‘kolektif’ bir çalışma diyebileceğimiz, sevimli bir film. Dramdan romantizme, yol filminden yer yer komediye meyleden ama aynı zamanda hiçbirinde mola vermeyen, dediğimiz gibi ‘bağımsız’ bir yapım.

Aynı zamanda senaryoyu yazıp, yönetmenliği de üstlenen Sam Jaeger, filmde illegal taksi şoförlüğü yapmak zorunda kalan Thom rolünde. İyi bir fotoğrafçı olmasına karşın, çalışmalarını ticari piyasada işe yaramayan Thom, kirasını ödeyemediği evinden de atılınca pılını pırtısını bagaja yükleyip kendini tamamen taksiciliğe veriyor. Bu andan itibaren sarı taksi için onun ‘evi’ diyebiliriz.

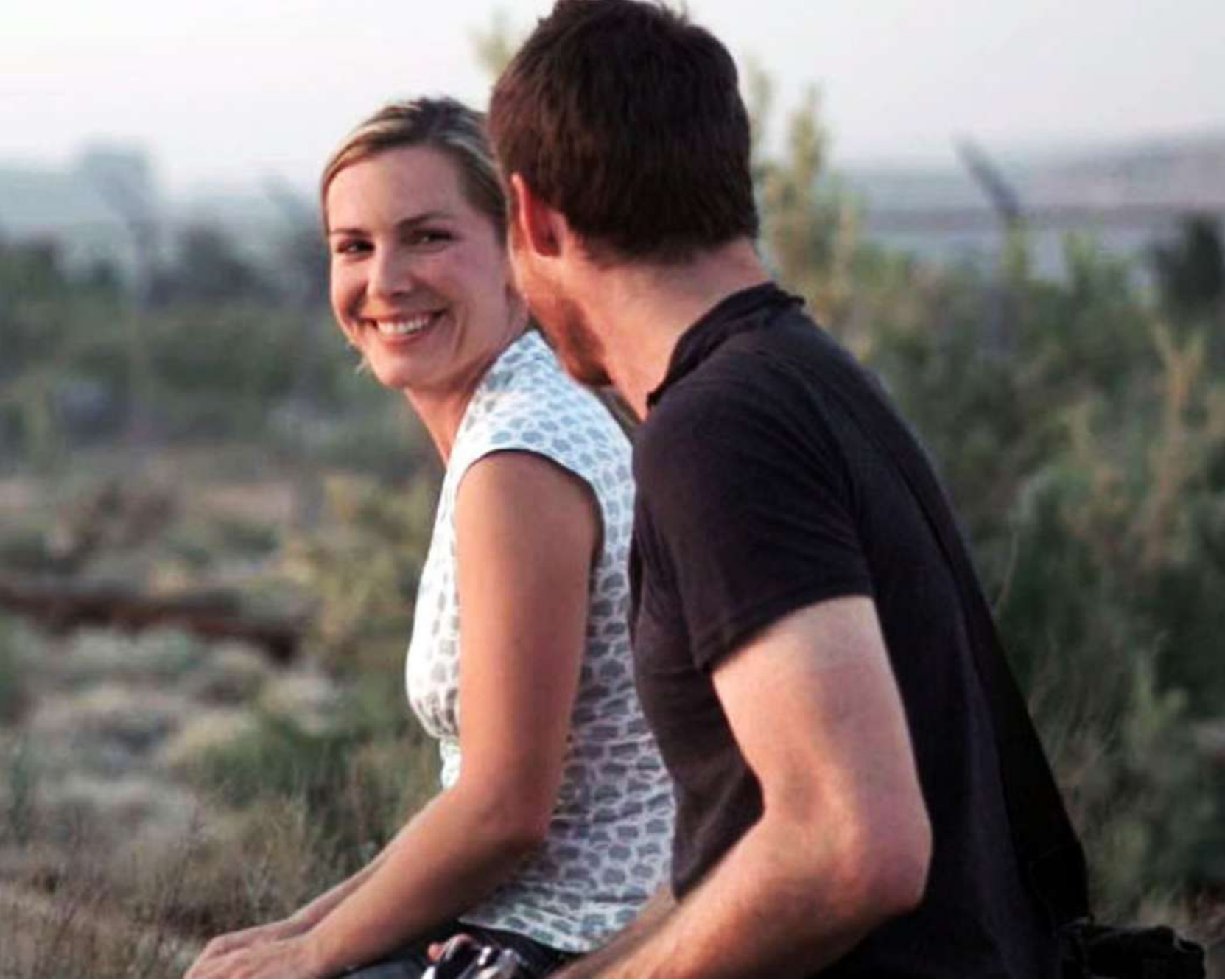
Bu tekerlekli ‘ev’e ilk müşteri olarak da Claire (Amber Jaeger) biniyor. Yatakta iş üstünde yakalamış değilse de, kocasını evde güzel bir kadınla görüp aldatıldığına inanan Claire, aynı gün babasının ölüm döşeğinde olduğunu öğrenince kendini bu taksiye atıyor ve nereye gideceğini bilmeden “Sür arabayı” diyor Thom’a... Ağlama krizlerini atlatıp uyuyakaldıktan sonra bir de bakıyor ki, saatler süren yolculuk onu çok uzaklara getirmiş. Tanımadığı taksiciye binlerce dolar para teklif edip, babasının olduğu yere gitmek istiyor bu kez. Ancak yol uzun ve tahmin edileceği gibi aralarında çok geçmeden yakınlaşma başlayacak.

Hayatın üst üste indirdiği tokatlardan bitap haldeyken Thom’un ‘taksi ev’ine adeta sığınan Claire’in önünde, böylelikle yeni bir pencere açılıyor. Önceleri tamamen karşılıklı ‘çıklar’lar

üzerine kurulan diyalog, saatler ilerledikçe sıcak sohbete dönüşüyor. Nasıl olmasın, ikisi de aynı dönemde feleğin sillesini yemiş, ‘kaybeden’ konumuna düşmüş durumdalar... İnsanların birbirlerine yabancılaşıp, adeta robotlaştığı bir sistemde, beş parasız yollarda kaldıklarında ‘birbirlerini’ keşfediyorlar yeniden. Acılarını paylaşp, farkında olmadan merhem vazifesi görüyorlar yaralarına... Aştan, ilişkilerden, doğadan, fotoğraftan, hayvanlardan, insanlardan konuşuyorlar. Ve sanki önceden ayarlanmış bir randevu gibi, birbirlerinin ailesiyle de tanışıyorlar, evlerine uğrayarak.

Hollywood klişeleriyle dolu bir ‘romantik komedi’ olmaması sebebiyle hoşgörüyüyle yaklaşılabilir bir film olan “Aşkın Yolu”, öte yandan zıt karakterlerin 1,5 saat içerisinde

birbirine bağlanması klişesine meyleniyor. 1930'ların meşhur klasığı "Bir Gecede Oldu"dan (It Happened One Night) 1997'nin sürpriz bağımsız filmi "Onu Çok Sevdim"e (Fall) pek çok yapımdan esintiler taşıyan "Aşkın Yolu", 'taksici ile zengin kadın aşkı' öyküsüyle, en çok son andığımız filmi akla getiriyor. Ancak onun parlaklığı ve dinamik senaryosu yanında sönük kaldığını söylemek gerek.

Oyuncu olarak "Şeref Ve Cesaret" (Hart's War), "Kanlı İş" (Blood Work), "Şanslı Slevin" (Lucky Number Slevin) gibi filmlerle 2000'li yıllarda dikkat çeken Sam Jaeger'ın şimdilik ilk yönetmenlik denemesi olarak kayıtlara geçen "Aşkın Yolu", araya kattığı esprili anlarla, duygusal gelişmelerle ve oyuncuların performansına dayanan dramatik yapısıyla çarçabuk izlenen, vaktin nasıl geçtiğini

duyumsatmayan bir romantik deneme. Katıldığı irili ufaklı festivallerden mutlaka bir ödülle dönmüş olması da önemli bir referans. Bilhassa Bootstraps imzalı müzik çalışması, baştan sona filme damgasını vuruyor, yolculuk notalarıyla beraber daha da keyifli hale geliyor.

Neticede, gerçek hayatta karı-koca olan iki oyuncu arasındaki kimyaya inanırsanız sıkılmadan izleyebileceğiniz, ancak ne bağımsız sinema ne de romantik komedi türü için herhangi bir önem arz etmeyen, klişe tabirle hoşça vakit geçirten bir deneme...

Claire'in annesi rolündeki Lin Shaye, görüldüğü andan itibaren filme ışık katıyor.

2011 yapımı, çok da önemli olmayan bağımsız bir film, neden iki yıl sonra sinemalarda?

**KLİŞELERLE DOLU BİR
'ROMANTİK KOMEDİ'
DEĞİL "AŞKIN YOLU",
AMA ZİT
KARAKTERLERİN
1,5 SAATTE BİRBİRİNE
BAĞLANMASI
KLİŞESİNE
MEYLEDİYOR.**

GÜNCE

YÖNETMENLER

Gürcan Mete Şener, Kemal Uzun

YÜZCULAR Cemal Hünel,

Nisa Melis Telli, Leyla Lydia

Tuğutlu, Ayça Varlier

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Tiglon

(Akademi Prodüksiyon)

ÇAĞAN IRMAK'IN
"PRENSESİN
UYKUSU" FİLMİNDEKİ
GİBİ BAZI
SAHNELER BİLHASSA
AĞLATMAK ÜZERİNE
BİÇİMLENMİŞ,
ANCAK BEKLENEN
ETKİ DOĞMUYOR.

KATARSİS VE PATHOS... ANTİK YUNAN'DAN BUGÜNE, İÇERİĞİ VE ANLAMI BİRAZ DEĞİŞEREK BEYAZPERDEDE OLUP biten şu 'acayip' şeyleri anlamlandırma çabasına el atıyor. Ruhun kötülüklerden arındırılmasını; zor ve acılı durumdaki bir karakteri izlerken onunla özdeşleşip, acı çekip, onun gibi trajik hatalar yapmayı/yapmamayı arzulama ihtiyacını anımsatıyor. "Günce" filminin başrolündeki, Cemal Hünel'in canlandığı baba (Cengiz), öylesine zor badireler atlatıyor ki, seyirci üzerinde katarsis benzeri bir etki yaratmak üzere eylemden eyleme, pathostan pathosa (Aristoteles'in kaleminden aktarırsak 'acı veren eylem') koşuyor. Küçük kızı Günce ile baş başa kalan Cengiz, pasif bir konumda olmasına, sorumluluğunu alabileceği trajik hatalar yapmamasına rağmen, kader onun için kötücül ağlarını örüyor. 5 yaşındaki küçük kızını kaybetme riski ile karşı karşıya kalıyor. Söz konusu olan tatlı bir kız (masum çocukların sinemadaki ulvi gücünü unutmayalım) olunca da "Eyvah eyvah" tan, "Vah yavrucağa", oradan, bildik melodram gözyaşlarına ve 'ağlamaklı' sonlara yuvarlanıp, sevgi ile harmanlanmış gözyaşları içinde seyircinin kendinden geçmesi umuluyor.

"Günce" filmi, bir Çağan Irmak filminden beklenene gibi kolay anlaşılır, sürükleyici olmak üzere kurgulanmış bir hikaye ile başlayıp, rahat ve bol diyaloglarla, duygusal aile/sevgili sahneleriyle ilerliyor. Yine bir Çağan Irmak filminden beklenene şekilde, (özellikle "Prensesin Uykusu" filmindeki gibi) bazı sahneler bilhassa ağlatmak üzerine biçimlenmiş. Kreşendo noktası geliyor ve bam!; karakterle birlikte katarsis yaşayıp, ağlayıp rahatlamamız umuluyor.

Ancak, orkestra tam en vurucu, ruhlarda en taşkın duyguları uyandıracak notasını vurmak

üzereyken, orkestra şefinin birden kararını değiştirip, neşeli bir ezgiye kayması gibi, "Günce" filmi de arafta bir yerde kalıyor. Böylece 'acı-tatlı' dengesinde ayarı tutturamıyor. En diplerdeki karanlık nefeslerden, en yükseklerdeki ferah sevinçlere pike yapması planlanan hikayenin hakkı verilemiyor. Senaryo yeterince cesaretli davranmıyor, gişe kalıplarına alışkın seyirciyi çok ürkütmemek için hayatın karanlık ve ölümcül tarafında pek derine inmiyor. Seyircide hoş bir tebessüm yaratmayı planlayan senaryonun iyimser melekleri ise, yeterince nüktedan diyaloglarla (yer yer lafı gediğine başarılı bir şekilde oturtsa da) tam bir doyunluğa erişemiyor. Yan karakterdeki 'kötü'lerin inandırıcılıktan uzak oluşu, bir holding patronu edasındaki radyo sahiplerindeki göze, kulağa batan detaylar, her daim pırıl pırıl

arabalar, evler ise filmin dezavantajına olmakla kalmayıp, gerçeklikten uzak bir masal algısı doğuruyor.

Oysa “Günce” filmi, masaldan değil, bilakis hayattaki gerçekler üzerinden yükselmek istiyor. Sağlık sisteminin, hatta sistemden ziyade doktorların hatalarıyla, ‘düşüm’ noktasına ulaşan hikayesi, bugüne ve bu ülkeye taşlamalar yapıyor. “Günce” filminin tüm özgünlüğü, tüm cazibesi de hikayesindeki bu hoş fıkirden kaynaklanıyor. Ancak bu konuda da, elini ürkek tutarak, ‘akla zarar’ örneklerden, Aziz Nesin hoşluklarından ve zeki mizahtan izleyicisini mahrum bırakıyor.

Cengiz karakteri, bir tragedyanın tanrılara karşı gelen karakteri gibi, otoriteye (burada devlet eli hastanelere, sigorta şirketlerine, hukuk sistemine tekabül ediyor) karşı savaşını

sürdürüyor. Ancak çözümleri fazla ivedi, karşılaştığı zorlukların da fazla basit oluşu nedeniyle “Günce”, yumruğunu kuvvetli bir şekilde vuramıyor. Oysa, Will Smith ve oğlunun işsiz güçsüz çabalamalarını anlatan “Umudunu Kaybetme” (The Pursuit Of Happyness) filmindeki kadar ikna edici bir hikaye umabilirdik. Cengiz ile kızının ilişkisinin bir aşk hikayesi kalıplarında olduğunu düşünürsek, “Aşk Hikayesi” (Love Story) kadar unutulmaz bir etki de umabilirdik. Neden olmasın? “Günce”, bu kulvarlara biraz yaklaşıyor ama yeterince etkili, cesur, dramatik ve ironik olmayı beceremiyor.

Çocuk oyuncular her daim kurtarıcı!

‘Kötü’ karakterler bu kadar bağırmasa!

**CEMAL HÜNAL’IN
CANLANDIRDIĞI
BABA KARAKTERİ,
BİR TRAGEDYANIN
TANRILARA KARŞI
GELEN KARAKTERİ
GİBİ, OTORİTEYE
KARŞI SAVAŞINI
SÜRDÜRÜYOR.**

VAY BAŞIMA GELENLER

YÖNETMEN Semra Dündar

OYUNCULAR Hüsnü Şenlendirici,

Metin Keçeci, Merve Altınkaya,

Sinan Bengier, Levent İnanır

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

(Kült Film)

YÖNETMENDEN ÇOK "HÜSNÜ ŞENLENDİRİCİ" NİN İLK FİLMİ" OLARAK TANITILAN FİLM, İLK KEZ YAPILAN BİRKAÇ ESPRİYE EVSAHİPLİĞİ YAPSA İYİ OLURDU.

ERKEKLERİN KADIN KIYAFETİ GIYDIĞI HER KOMEDİ FİLMİ İÇİN KENARA BİR MİKTAR KOYAN VARSA, KÖŞEYİ DÖNMÜŞTÜR. YA da namaz kılariken selam sırasında ters tarafa bakan insan komedisi olur, süt

sağmayı becerememe esprisi olur. Oluyor çünkü, bolca oluyor. Son örneği, "Vay Başıma Gelenler".

Bu filmdeki köşeyi dönme planı, gömü bulma üstüne. Başarısız kumarbazlar olan iki arkadaşın sıkıntısını kısa sürede öğreniriz: Acilen mafyaya borç ödemeleri gerekir, yoksa bolca bel altı kelimeye maruz kalacaklardır. Bu sırada hapisten çıkan dede rolündeki Sinan Bengier yetişir. En çok da, iki kafadarın abartılı oyunculuğu karşısında zor durumda kalan seyirciyi seyre değer bir performansla kurtararak... Sonrası Bergama'da çalışma, haritanın yerini öğrenmeye çalışma, uyanık amcağı bertaraf etmeye çalışma, hapisten kaçan bir suçludan kaçmaya çalışma, düşman ailenin kızıyla işi ilerletmeye çalışma, tarlada, bahçede, ahırda çalışma...

Hiç kısa bir film sayılamayacağı halde, sona doğru birçok yan öykünün çözümsüz kalması,

çözülenlerin de apar topar "özür dilerim"le, "ha öyle mi oldu" ile çözümlüvermesine tanık olmak da var. Tüm süreyi gölgede geçirip son dakikada depara kalkan bir koşucu misali.

Komedi seviyesinin ne kadar düştüğünün farkında olan herkes için, bu kadar çocukça bir öykünün, kötü esprilerle süslenip apar topar bağlanıvermesi sürpriz değil. Gürültülü bir komediden fazlasını aramayan seyirci için dahi çok tatmin edici olmayabilir, sonuç bir gişe başarısızlığı olmasa bile. Hüsnü Şenlendirici, arada fonda çalan müziği saymazsak, klarneti 100. dakikadan önce eline almadığı halde...

Yönetmenden çok "Hüsnü Şenlendirici'nin ilk filmi" olarak tanıtılan film, ilk kez yapılan birkaç espriye de evsahipliği yapsa ne iyi olurdu, kim bilir kaçınıcı tekrarlar yerine.

Hüsnü Şenlendirici'de komedi kumaşı varmış ki, rolünün altından fena olmayan performansla kalkıyor.

Belki bir Altın Bamyı çıkmaz ama 'arkayı kollama' düşkünü bir dili var.

AŞKIN YOLU

ÇILGIN HIRSIZ 2

RIDDICK

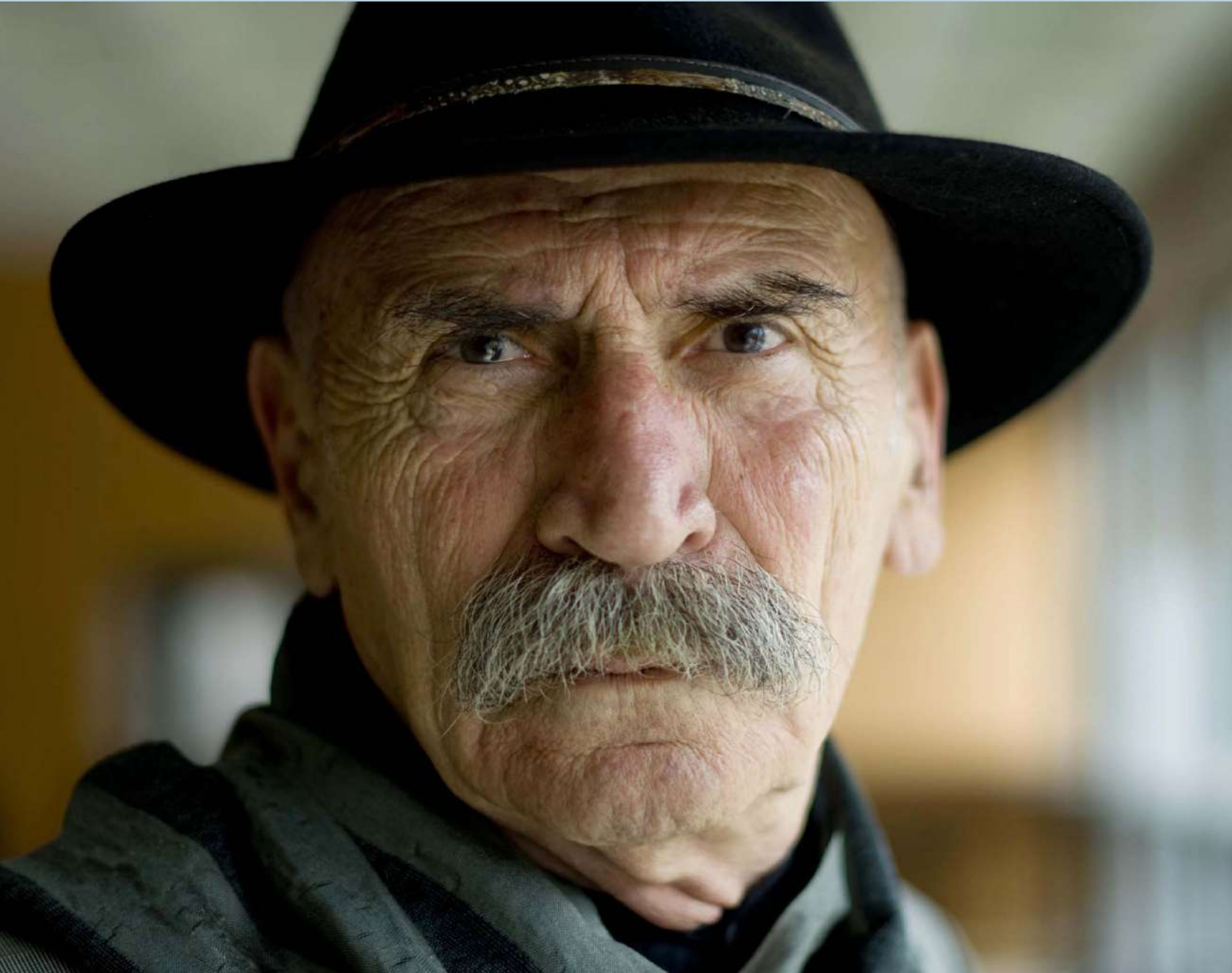

ZAMANDA AŞK

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞKIN YOLU		★★				★★★★	
ÇILGIN HIRSIZ 2		★★★★★					
GÜNCE	★		★★		★		
RIDDICK		★★★★			★★		
VAY BAŞIMA GELENLER!							
ZAMANDA AŞK	★★★★	★★★★		★★	★★		
3 KADIN 3 KADER					★		
ALEX CROSS		★★					
ARINMA GECESİ	★			★★	★★		★★
BELALİ TANIK				★★	★★		
BENİMLE OYNAR MISIN?			★		★	★★	
BU NASIL AİLE!		★★★★		★★★★			★★
BÜYÜK KUMAR		★★		★			★★
KARANLIK ŞERİT	★★★★			★★★★	★★★★	★★	
KARNAVAL				★★★★	★★	★★	
MAVİ YASEMİN				★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
MENEKŞE'DEN ÖNCE			★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	
MERYEM			★★★★	★★★★	★★	★★★★	
NEVA			★★		★		
ÖYLE SEVDİM Kİ SENİ			★★	★★	★		
PIRİLTILI HAYATLAR	★★					★★	★★★★
ŞEYTAN-I RACİM		★			★		
ŞİMDİKİ ZAMAN		★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★
TURBO		★★		★★★★			
ZAFERE HÜCUM	★★★★★				★★★★		★★★★

HAFTANIN FİLMLERİ GÖSTERİMİ DEVAM EDENLER

KAOSUN ARDINDAN, HARİKULADE BİR ÇİÇEK!

Tuncel Kurtiz, **18 yıl önce** Aydınlık için yaptığımız söyleşide, Türkiye sosyalizmini anlatmış, **Mustafa Kemal** ve **Turan Dursun** sevgisinden, **Yılmaz Güney**'le 'fahişelik günleri'nden, aydınlardan söz etmişti. Kurtiz'i saygıyla sevgiyle anarken, söyleşiden bölümler aktarıyorum.

TUNCCEL KURTİZ'LE, 1995 YILININ 16 ŞUBAT GÜNÜ, O SİRALARDA OTURDUĞU TOPHANE'DEKİ EVİNDE UZUN BİR SÖYLEŞİ YAPMIŞTIK. AYDINLIK'TA "KAOSUN ARDINDAN HARİKULADE BİR ÇİÇEK DOĞACAK"

başlığıyla yayımlandı o söyleşi. Sonradan, 1999'da da Kitle Yayınları'nın "Oyuncu: Tuncel Kurtiz" başlıklı kitabındaki yazılardan biri oldu.

Söyleşinin birkaç gün öncesinde, Beyoğlu'ndaki Leman Kültür Merkezi'nde bir 'merhabalaşma' toplantısı düzenlenmiş ve Kurtiz'in 59. yaşı kutlanmıştı. Harika bir geceydi... Söyleşi sırasında da müthiş bir heyecanı, coşkusu, umudu vardı, adını Tunceli'den alan bu büyük sanatçının... İçimden, "Yaşamı, sanatı neyse, söyleşi de öyle!" diye geçirmiştim.

Ölümünün ardından, Tuncel ağabeyi saygıyla, sevgiyle anarken, 18 yıl önce yaptığımız söyleşiden bazı bölümleri aktarmak istiyorum...

- Ben Mustafa Kemal'e vurgunum. Çok önemli bir değerimizdir. Şu konuşmayı yapabildiğimiz için bile Mustafa Kemal'e çok şey borçluyuz. Ama yanlışları... Tabii ki yanlışlar da yapacağız.

- Bu medyayla, doğacak çocuklarımız bile hazırlanıyor bir yere doğru. Kültürümüzü yok ediyorlar. Kötü bir müziğe hazırlıyorlar. Her şey ucuz. O televizyon programları! Onlarla büyüyor çocuklarımız, torunlarımız.

- Onat Kutlar'la bir röportaj yaparken, Yılmaz Güney, "Tuncel'le ben fahişeyiz, her şeyimizi sattık bu duruma gelebilmek için. Ama kirlenmedik, tertemiziz" demişti.

- ("Türkiye'ye döndüğünüz günlerde aydınları eleştirip, 'Cam fanus içinde yaşıyorlar' demiştiniz.") Hâlâ öyleler. Sokaktaki insanı kimse tanımıyor ki. Şu sokaktan aşağıya doğru inin, her mahzenin, her bodrum katının bir işyeri

olduğunu göreceksiniz. Günde 10 saat, 14 saat çalışır buradaki işçiler. Küçücük çocuklar vardır. Bu çocuk ne düşünüyor? Aydınlarımıza göre bu çocuk hiçbir şey düşünemez. O çocuk her şeyi düşünür aslında, her şeyi görür. Hani aydınlarımız, neredeler? Aynı kulüpte sabaha kadar çene çalışıyorlar. Tamam, başka iş yapmasınlar; kendilerini anlatsınlar ama gerçeği anlatsınlar.

- (Turan Dursun hakkında...) Ahh... Ne kadar severdim 2000'e Doğru'daki yazılarını. Ne müthiş, ne değerli bir insan... Öldürdüler. Müthiş bir araştırmacı, şüpheci, arayan... O da yanılmıştı bir zamanlar. Yanılmak kadar güzel bir şey var mı?

- (Filmografisindeki 'avantür'ler hakkında...) Onları pek sevmiyordum. Ama Yılmaz, "Bunları yapmamız lazım Tuncel, bunları yapalım baba" dedi. "Bunlardan kurtulacağız" dedi. İşte bizim fahişelik dönemidir o. Bir okul oldu bizim için. Ama bu Yılmaz'ın yoluydu. Başka birisi Yılmaz'ın yaptığını yapamaz. Bir dehaydı o.

- (Batı dünyası hakkında...) Pencere açmayı bile vergiye bağlamışlardır İsviçre'de. Pencereni biraz büyük açtın mı vergin fazlaşıyor. Uyuycaksın, eşek gibi çalışacaksın, uyum içinde olacaksın. Böylece yaşatacağın kapitalizmi. Bir tarafta da öte dünya, vaatler filan...

- Devrim! Mutlaka olacak. Çare de bu. Hep beraber mahkum edebilmek... Şu dönem, Türkiye'de yaşayan insanlar tarafından mahkum edilmeyecek mi? Edilecek. Hepsini allak bullak olacak, hepsi. Bir kaos... Ama bu kaosun içinden mutlaka harikulade bir çiçek doğacak. Ondan sonra

o da bozulacak, yeniden doğacak. Bizim sosyalizmimiz, bu topraklardaki sosyalizm, bilinmeyen bir sosyalizm olacak. İlk defa olacak, yeni, birlikte... Kürt'ü, Türk'ü, Laz'ı, Çerkes'i...

- "Tolstoy İstanbul'da" diye bir film yapacağım. Kültür Bakanlığı'na gönderdim projeyi, daha para falan yok ortada. Çok değişik bir sokak filmi yapmak istiyorum. Hem yöneteceğim hem oynayacağım. Ama paramız yok. "Bereketli Topraklar Üzerinde"ye 300 bin mark yatırmıştım. Battı o para. 1980'den bu yana da bir daha toparlayamadım.

- Bir de "Ferhat İle Şirin" projem var. Bir opera. Bülent Ersoy'u da, o büyük oyuncuyu da oynatmak istiyorum. Kabul ederse tabii. Bülent'in sesiyle, "Ham meyveyi kopardılar dalından"ı söyleyebilen bir Bülent Ersoy'un sesiyle, giyeceği ana tanrıça kostümüyle, maskıyla düşünün. Yedikule'de, surların arasında, Aya İrini'de, bu sokaklarda çekmek istiyorum. Şirin'le Ferhat'ı sokağa götürmek istiyorum. Neler çıkartabiliriz neler.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

OTOBÜS

Geçen hafta kaybettiğimiz **‘büyük insan’ Tuncel Kurtiz’in** de oyuncu kadrosunun önemli bir halkası haline geldiği “Otobüs”, **Tunç Okan’ın** filmografisini etkin bir biçimde açmasına da vesile oluyor. **Birçok festivalden ödülle** dönen bu ‘yabancılaşma’ başyapıtı, yaklaşık 40 yıl öncesinden gelmesine karşın **bugün bile geçerliliğini koruyan** ‘katı’ bir gerçeklikle hayat buluyor. Türk sinemasının nadide parçalarından biri olan gerçek bir klasik.

TUNÇ OKAN’IN İLK VE EN ÖNEMLİ YÖNETMENLİK ÇALIŞMASI OLAN “OTOBÜS” (1974), BİR ZAMANLAR TÜRKİYE’NİN ‘YASAKLI FİLMLER’ LİSTESİNDE BAŞ SIRALARA GÜREŞMİŞ BİR GÖÇ BAŞYAPITI. AVRUPA’NIN ‘AĞIR İŞÇİ’ NİYETİNE BUYUR ETTİĞİ GÖÇMENLERİN HAYATLARINDAKİ TRAJİK BOYUTU GÖZLER ÖNÜNE SEREN ÇALIŞMA, ‘İNSAN HAKLARI’ konusunda da alınası dersler veriyor. Ve de bu dersleri her durumda derse dönük nutuklar atmaya sıvananlara veriyor, en azından bunu sözünü sakınmadan deniyor.

Bir gazete haberinden yola çıkarak yazıp yönettiği filmde, iyi bir yaşam umuduyla İsveç’e gitmek için bir otobüse binen dokuz Türk’ün trajikomik hikayesini anlatıyor Okan. Binbir zorlukla Stockholm’e ulaşan grup, şoförün onları terk etmesiyle halka açık bir meydanda otobüsle baş başa kalır. Şoför, kahramanlarımızın paralarını ve pasaportlarını da almıştır.

Yapacak hiçbir şeyleri yoktur, bekleyeceklerdir. Bu arada meydana uzaklaşamayan, uzaklaştıklarında da kötü olaylarla yüz yüze gelen talihsiz Türkler, tam anlamıyla ‘absürd’ bir serüvenin içine itilmişlerdir. Bu serüven, onlara fazlasıyla acı deneyimler yaşatacak, hayattan beklentilerini gözden geçirmelerine neden olacaktır...

Çeşitli festivallerden ödüllerle dönen bu önemli yapıım, kapitalizmin ezdiği insanların dramını beyazperdeye aktarırken,

mekanikleşen ilişkiler içinde yitip giden insan portreleri sunuyor bizlere. ‘Medeniyet denen tek dişi kalmış canavar’ın öğütüp tükürdüğü bu insanlar, yalnızlıklarının onlara dayattığı ‘tutunamama’ sendromunu da en derin haliyle yaşıyorlar öyküde. Bambaşka kuralların hüküm sürdüğü bambaşka bir dünyada kaybolmanın resmini çizen karakterler, ‘birek yaratık’ gibi hayata farklı bir pencereden bakabilmenin dersini alıyorlar. “Bunda başarılı oluyorlar mı?” diye sorarsanız, yanıtımız net olur: Hayır! Hem de herhangi bir açık (ya da aralık) kapı bırakmadan hayır!

Tuncel Kurtiz başta olmak üzere öykünün derinliğine tutunan performanslar sergileyen oyuncu kadrosu da Tunç Okan’ın en büyük yardımcısı konumunda filmde. Umuttan yoğun bir karamsarlığa doğru uzanan işçilerin ruh hallerini yansıtmada konusunda etkin bir çerçeve çizen aktörler, yüzlerine sinen umutsuzluğun anatomisini çıkarıyorlar adeta öyküde.

Her adımda biraz daha batağa saplanan yazgılarının, vücutlarının her noktasına nüfuz eden bir çaresizlikle şekillenmesi ise her bir oyuncuyu tuzaklarla dolu bir dünyanın içinde debelendikleri hissiyatına sürüklüyor. Kısacası, “Otobüs”ün oyuncu kadrosunun bu projeye sonuna kadar inanmış olduğunu görüyoruz filmi izlerken.

Tunç Okan'ın bu filmdeki başarılarından biri de işçileri Stockholm'e getiren otobüsü bir karakter olarak kullanma becerisi. İlk kareden itibaren oyuncuların rol çalmayı başaran ve soğuk meydanda soyutlanmışlığın simgesi gibi duran otobüs, bir yandan karakterlerin refaha attıkları adımın habercisi gibi görünürken, öte yandan da onların daimi hapishanesine dönüşüyor.

Bu paradoksu otobüs özelinde ustalıkla yansıtan Okan, seyirciyi de bu otobüsün temsil ettikleri üzerine düşünmeye itiyor böylece. Bir refah toplumunun göbeğinde şaşkınlıkla debelenen işçileri pranga mahkûmlarına dönüştüren bu simge, 'vahşi kapitalizm' dönemlerinden kalma bir 'ayak altına alma' işlevi de üstleniyor. Karakterlerin hayatla (ya da memleketleriyle) tek bağı olarak bir tür 'yuva' gibi de görülebilecek otobüs, birçok anlamı bir arada barındırmasıyla da 'şaşıklık'ın tam karşılığı oluyor hikayede.

"Otobüs"ü Türkiye sinemasının köşe taşlarından biri yapan en önemli elemanlar arasında, başkarakter yaratmayı fazlasıyla seven ülkemiz sinemasının alışkanlıklarını kırıp 'başkaraktersiz' bir hikaye anlatması da sayılabilir. Böylesi bir yöntem kullanarak, karakterler üzerine yoğunlaşmaktansa 'durum' üzerine odaklanmayı sağlıyor Tunç Okan filminde. Durum o kadar trajik ve aynı zamanda komik ki, bu

durumu yaşayanların kimlikleri hiçbir zaman öne çıkmıyor, özellikle çıkarılmıyor. 'Stockholm'de bir meydan, bir otobüs ve dokuz Türk göçmen' diye özetleseniz bile, bundan seyre değer bir hikaye çıkarmak mümkün. Bu türden bir motivasyon, doğal olarak zaten yok oluşa doğru giden karakterleri tümünden silikleştirip etkisizleştiriyor. Kalansa insanoğlunun iyi ile kötü kavramlarından tamamen sıyrıldığı bir yapının ortaya çıkmasına vesile oluyor.

'Yabancılaşma' ve 'yalnızlaşma' duygularını beynimize giden damarları tıkayacak denli etkili bir anlatım modeliyle aktaran "Otobüs", yaklaşık 40 yıl öncesinden gelmesine karşın bugün bile geçerliliğini koruyan 'katı' bir gerçeklikle hayat buluyor. Avrupalılar, Doğu insanına karşı önyargılarını bir türlü kıramıyorlar ve Avrupa Birliği kapısında bekleyen bizleri içlerine kabul etmekte fazlasıyla zorlanıyorlar. Belli oranlarda anlayabileceğimiz bu tutumun 'kuralcı' ve 'soğuk' bir bakışla desteklenmesi ise pek de kabullenebilecek türden değil.

Tunç Okan'ın filminde de böylesi bir anlayış hâkim; Stockholm'e gelip orada kapana kısılan çaresiz Türkleri görmezden gelmekle, onları yok saymakla çözüme ulaşıyor Avrupalı. Ve ne yazık ki bu durumu değiştirmek mümkün gibi görünmüyor. En azından yakın denebilecek bir zaman dilimi içinde...

ALTIN PORTAKAL'IN 50. YAŞINI KUTLARIZ!

Altın Portakal bu yıl 50. yaşını kutluyor. **Türkiye'nin en eski festivali** olarak her daim gözde olan organizasyon, 50. yılına yakışır bir programla karşımıza çıkıyor. Kimi klasik, kimi kült, kimi sıfır kilometre **yerli yabancı onlarca film** gösterilecek. Bu filmlerden 11 tanesini sizler için seçtik...

50 YIL ÖNCE BAŞLAYAN BİR SERÜVEN ALTIN PORTAKAL.

Sinemamızda da her zaman özel bir yeri vardır. Serüveni incelendiğinde, memleketin gidişatına paralellik gösteren inişler, çıkışlar gösterdiği hemen anlaşılır. Bunun için Altın Portakal için 'biraz da memleket gibidir' desek yeridir. Kortejiyle, skandallarıyla, tartışmalarıyla, sürekli değişen öncelikleri ve hedefleriyle sinema tarihimizdeki yerini ve önemini hep korumuştur. Yeşilçam'ın gövde gösterisi yaptığı bir festivalken, 90'lı ve 2000'li yıllarda 'Yeni Türk Sineması'na kucak açan bir yaklaşım sergileyerek özellikle bağımsız sinemacıların kendini gösterdiği bir festival oldu. Uzunca bir süredir de yerli filmlerin yanı sıra yabancı filmleri de programına dahil ediyor. Festivaldeki onlarca film arasından 11 film seçtik. Alfabetik sırayla sunuyoruz. İyi ki varsın Altın Portakal!

1 ACI HAYAT (1962)

Hem Metin Erksan gibi bir ustayı anmak hem de Ulusal Yarışma'da jüri başkanı olan Türkan Şoray'ı onore etmek için "Acı Hayat", 50. Yıl Özel Gösterimler kapsamında seyirciyle buluşacak. Erksan'ın kara sevda motifli filmi, bildiği üzere sinemamızın klasiklerinden biri kabul ediliyor. Yönetmenin kitleler tarafından en çok izlenen filmi olması, Şoray'ın "Acı Hayat"taki performansıyla 60'lı yıllardaki sinema ortamında oyuncu olarak kabul görmeye başlaması da filmin diğer önemli özellikleri. Şoray için filmin bir başka önemi ise, 1. Antalya Film Şenliği'nde ona En İyi Kadın Oyuncu ödülü kazandırması... Filmin gösteriminden önce Cem Sertesin'in 20 dakikalık "Metin Erksan-Son Söyleşi" filminin gösterilecek olması "Acı Hayat"ın gösterimini daha cazip hale getiriyor. Eee, Erksan'ı beyazperdede bir kez daha görmek önemli değil mi?

2

3

2 BÛKA BARANÊ (2013)

Kürt sorununun çözümü için Barış Süreci işleyedursun, 30 yıllık savaşın Kürt coğrafyasında nasıl yaşandığını "Bûka Baranê", insani bir perspektiften bakarak anlatıyor. Ulusal Belgesel Yarışma'da yer alan film, 1989'da Hakkari'de bir köy ilkokulunun bahçesinde öğrencilerin çektiği bir fotoğrafla başlıyor. Bu fotoğraftaki öğrencilerden gazeteci İrfan Aktan, o fotoğraftaki insanlara 30 yıllık süreci anlatıyor. O insanların çocukluk yıllarında tanık olduğu savaş ortamı, ölümler, güvenlik güçlerinin baskısı karşısında kanın donuyor. Ama aslında bu kişisel tanıklıklar, ülkenin yüzleşmesi gereken gerçeklerine işaret ediyor. Hakikat Adalet Hafıza Merkezi'nin yapımında Dilek Gökçin'in çektiği belgesel bu ülkede Kürt olmanın zorluklarını da bir bir gösteriyor. Dileğimizin herkesin izlemesi...

3 BÛKRES'E GECE ÇÖKTÜĞÜNDE YA DA METABOLİZMA (CÂND SE LASA SEARA PESTE BUCUREȘTI SAU METABOLISM, 2013)

"Bûkres'in Doğusu", "Polis" filmlerinden sonra Romen yönetmen Corneliu Porumboiu, "Bûkres'e Gece Çöktüğünde Ya Da Metabolizma" filminde bu sefer bir film çekim sürecinden bir kesit sunuyor izleyiciye. Bir yönetmenin tercihleriyle ilgili hikaye anlatıyor. Filme, Romanya'da sinemaya verilen devlet desteği için getirilen yeni şartların ilham verdiği duyumu ise açıkçası, yapımı daha da ilginç kılıyor. Locarno Film Festivali'nde dünya prömiyerini yapan filmi, sinema sinemaya bakıyor teması içerisinde değerlendirmek mümkün. Ama eminiz ki Porumboiu bu hikayeyi kendi dünyasında başkalaştırmıştır ve özel bir film çıkarmıştır. Bunun için bizi meraklandıran yapımlardan biri olarak öne çıkıyor. Kaçtırmamakta fayda var.

4

5

4 CENNETTEN KOVULMAK (2013)

Üç yıl önce hayli ses getiren "Press" filminin yardımcı yönetmeni Ferit Karahan'ın ilk uzun metraj filmi "Cennetten Kovulma". Ulusal Yarışma'daki kadın filmlerinden biri aslında. Çünkü Karahan temel olarak bir Türk diğeri Kürt iki kadının hikayesini anlatacak bize. Kürt sorununun insanların hayatını nasıl etkilediği, elbet filmin ana teması... Ezgi Asaroğlu, Rojin Tekin, Bünyamin Kavrut, Mirza Metin ve Aziz Çapkur'un da aralarında bulunduğu kalabalık bir oyuncu kadrosu var. Kardeşi askerde çatışmada ölen Türk kızı Emine ile İstanbul'a gelen Kürt kızı Ayşe'nin iç içe geçen öyküsünü izlerken muhtemelen acılar, önyargılar, vicdani hesaplaşmalar ve pişmanlıklar da işlenecek. Yarışmanın dikkat çeken filmlerinden biri olarak merak içerisindeyiz.

5 HELİ (2013)

Cannes Film Festivali'nde Amat Escalante'ye En İyi Yönetmen ödülü kazandıran "Heli" şiddet dünyasının ortasında kalan bir insanın hikayesi... Meksika'daki uyuşturucu çeteleriyle polis arasındaki şiddet sarmalı, filme ismini veren 17 yaşındaki Heli'nin de hayatını etkiliyor. "Heli" yoğun şiddet sahneleri nedeniyle tartışılabilir bir film. Bu tür sahnelerin 'normal' seyirci için zorlayıcı olacağını belirtelim. Fakat şiddet sahneleri film için gerekli miydi dersanız, burada seyirci ikiye bölünüyor. Evet diyenler de var, hayır diyenler de... İzleyip kendi kararınızı vermeniz en iyisi... Lakin Escalante'nin şiddetin şiddet doğurduğu önermesini de doğrulayan bir film ortaya koymasına itiraz etmek de zor galiba. Ticari gösterime girme şansı pek olmadığından, festivalcilere hararetle önerilir.

6 KUSURSUZLAR (2013)

Ramin Matin, ilk filmi “Canavarlar Sofrası”nda distopik bir dünya kurmuş, burjuvazinin beynindeki ‘faşizm’ izlerini dört kişilik bir akşam yemeğinde, incelikli bir üslupla anlatmıştı. Tek mekânda geçen film, hem senaryosuyla hem de sinematografisiyle dikkat çekiyordu. Etkili bir ilk film olarak hafızalarda yer etti “Canavarlar Sofrası”. Matin ikinci filmi “Kusursuzlar”da ise iki kız kardeşin ilişkisini anlatıyor. Esra Bezen Bilgin ve İpek Türktan Kaynak başrolde. Matin’in ilk filmindeki soğukkanlı bakışı ne kadar “Kusursuzlar”’a yansır bilinmez, ama ilk filmine benzer bir üslupla ‘derdini’ anlatacak beklentisi de yok değil. Belki de “Canavarlar Sofrası”nın kekremesi tadını unutamadığımız için “Kusursuzlar”ı pek merak ediyoruz. Bu da filmi Ulusal Yarışma’nın iddialı yapımlarından biri olarak öne çıkarıyor.

7 MANAKİ KARDEŞLER’İN FİLMLERİ

Sinemamızın ilk filmi tartışmalı bir konudur aslında. Fuat Uzkınay’ın 1914’te çektiği “Ayastefanos’taki Rus Abidesi’nin Yıkılışı” ilk filmimiz kabul edilir. Lakin bilindiği üzere filmi izleyene şu ana dek rastlanmadı. Bu konuda Burçak Evren’in araştırmaları gösteriyor ki, bu filmin çekilip çekilmediği bile belli değil. Oysa Uzkınay’dan önce Manaki Kardeşler’in Osmanlı topraklarında pek çok film çektiği biliniyor. Bunlar arasında 2. Meşrutiyet kutlamaları, Sultan Reşat’ın Manastır ziyareti de var. Manaki Kardeşler’in Osmanlı tebaasından olduğu düşünülürse onları ve çektikleri filmleri ilk sinemacılarımız ve ilk filmler olarak kabul etmek bir seçenek. Yani sözün özü şu: Sinema tarihimizdeki ilk film ve sinemacı tartışmalarına vakıf olmak için Manaki Kardeşler’in Altın Portakal’da gösterilecek filmleri önemli. Kaçırmayın deriz.

8 MAVİ DALGA (2013)

Sinema yazarı Zeynep Dadak ile Merve Kayan'ın yönettiği "Mavi Dalga" Ulusal Yarışma'da yer alan ve merakla beklediğimiz filmlerden biri... İlk gösterimini festivalde yapacak. Ayris Alptekin, Barış Hacıhan, Onur Saylak, Tülin Özen, Hazal Kaya, Selen Uçer, Neslihan Acar'ın rol aldığı film, mekan olarak Balıkesir'i seçiyor ve bize bir büyüme hikayesi vaat ediyor... Üniversiteyi büyük bir şehirde okumak isteyen bir grup gencin, birbirleriyle, yaşadıkları şehirle ve gelecekle olan ilişkilerine yoğunlaşıyor film. Gelen haberlere bakılırsa "Mavi Dalga" beklentilerimizi boşa çıkartmayacak bir yapım gibi duruyor. Dizilerden sonra sinemada yeni bir sınav vermeye hazırlanan Hazal Kaya için de önemli bir aşama diyebiliriz. Aynı şey genç yetenek Barış Hacıhan için de geçerli...

9 MERYEM (2013)

Atalay Taşdiken'in "Mammo-Kız Kardeşim"den sonra çektiği "Meryem" taşradan bir kadın hikayesi... Taşdiken yaşanmış bir öyküden yola çıkarak Anadolu'daki geleneksel aile yapısı içerisinde kadının yaşadıklarını, yükü sinemasının kalıpları içerisinde anlatıyor. Ulusal Yarışma'nın iddialı yapımlarından olan filme ismini veren Meryem karakteriyle, Türkan Şoray'ın yönettiği ve oynadığı "Dönüş" filmindeki Gülcan'ın akraba karakterler olması, Sultan'ın gönlünde bu filmi bir adım öne çıkartabilir, baştan söyleyelim. Ki Meryem'i canlandıran Zeynep Çamcı da rolünün hakkını veren performansıyla filmi sırtlıyor. Filmin ödül akıbeti ne olur bilinmez ama "Meryem"i özellikle festivali takip eden kadın seyircileri heyecanlandıracakı kuvvetle muhtemel.

10 SAROYAN ÜLKESİ (2013)

Çağdaş Amerikan edebiyatının köşe taşlarından biridir William Saroyan. Bizim edebiyatçılar üzerinde de etkisi vardır. Mesela Orhan Kemal'in en sevdiği yazarlardan biridir. ABD'de doğsa da Anadolu'lu bir Ermeni'dir Saroyan. Baba ocağı Bitlis'tir. Saroyan, 1964'te hiç görmediği ama sürekli aile büyüklerinden dinlediği Bitlis'i görmek için Türkiye gelmişti. Yönetmen Lusin Dink, Ulusal Belgesel Yarışma'da yer alan "Saroyan Ülkesi" filminde bu yolculuğun peşine düşüyor ve yazarın anıları ve hikayelerinden ilham alarak bu yolculuğun öznel bir izini sürüyor. Bize Saroyan'ı tekrar hatırlattığı için zaten kıymetli bir çalışma bu film. Ama amaç sadece hatırlatmak değil. Dink, evin, yurdun, özlem duymanın insan için ne ifade ettiğini duru bir anlatımla da ele alıp Saroyan'ın hikayesinden güçlü bir film çıkarıyor.

11 SON ŞANS (THE CONGRESS, 2013)

"Beşir'le Vals" (Vals Im Bashir) filmiyle tanıdığımız yönetmen Ari Folman yine şaşırtıcı bir filmle karşımıza geliyor. Polonyalı ünlü yazar Stanislaw Lem'in "Gelecekbilim Kongresi" kitabını sinemaya uyarladığı filminde, bilimkurgu ile animasyonu harmanlıyor. Robin Wright, Harvey Keitel, Jon Hamm, Paul Giamatti'nin görev aldığı yapım, kendini kopyalatarak sanal oyunculuğun kapılarını aralayan bir Hollywood ünlüsünün yaşadıklarını konu ediyor. Oyuncular için paralel bir dünyanın ne demek olduğu üzerine ilginç bir hikaye gibi duruyor film. Tabii oyuncunun sanal yüzünün haklarından mahrum kalması hikayeye farklı bir boyut da katıyor. Ari Folman'ın sinematografik becerileriyle bu iştah kabartan hikayeden iyi bir film çıkacağını umuyoruz. İnşallah yanılmayız!

ARI KOVANININ RUHU

Sinemasıyla şiir yazan, ışığı müthiş kullanan, lirik kompozisyonlarla ‘auteur’ler arasında anılan İspanyol sinemacı Victor Erice imzalı “Arı Kovanının Ruhu” (El Espíritu De La Colmena, 1973), gerçeğin yorumlanmasını sorgulayan politik bir alegori. İzleyiciyi, güçlü imgelerle sarmalayan film, İspanya iç savaşının toplum ve bireyler üzerinde bıraktığı etkileri, Frankenştayn mitiyle anlatıyor.

KELİMENİN İÇİ DOLU ANLAMIYLA UNUTULMAZ, BELLEKTE YER EDİCİ, BÜYÜLÜ, ŞİİRSEL BİR FİLM, BAZILARINA GÖRE, ‘GELMİŞ GEÇMİŞ EN ÖNEMLİ İSPANYOL FİLMİ’ OLARAK DEĞERLENDİRİLEN 1973 TARİHLİ “ARI KOVANININ RUHU”. ELLİ YILI AŞAN SINEMA SERÜVENİNDE SADECE ÜÇ UZUN METRAJ İMZALADIĞI HALDE ‘AUTEUR’ OLARAK nitelenen çok az sayıdaki isimden birine ait; İspanyol Victor Erice’ye.

Kurcaladığı meselelere felsefi yaklaşımı, ışığın can alıcı unsur olarak dikkat çektiği lirik kompozisyonlarıyla, Carl Dreyer ve Terrence Malick’e benzetilir 1940 doğumlu usta. Ülkemizde en çok, 1983’te çektiği, 40’lı yılları fon alan ve dengesiz babasıyla didişen yeniyetme kızın melankolik öyküsü “Güney” (El Sur) ile tanınıp sevilen Erice’nin, 1973’te yönettiği “Arı Kovanının Ruhu”, aynı zamanda ilk uzun metrajıdır özgün ismin. Geniş kitlelerce fazla bilinmeyen film üzerine söylenecek ilk ve en önemli şey, karşımızdakinin bir başyapıt düzeyinde olduğudur. Zaman ve onun kayıt altına alınması, kısa ve uzun metrajlarına bakıldığında, Erice filmografisinin ana teması olarak görülebilir. Bol ışıklı, tablo benzeri setlerde anlattığı öyküleri, yalın ve son derece tesirli olarak tanımlayabiliriz. Acıyı, hüznü ve umudu fiziksel olarak hissederez sinemasında. Dokunur görüntüleri, yürekte ve zihinde yer açar kendine.

Mecazlarla dolu, fantastik tatlar içeren “Arı Kovanının Ruhu”,

1940’larda, ‘Castilian yaylasında bir yer’ olarak tanımlanan zaman ve mekan düzleminde geçer. Taşrada yaşayan bir ailenin öyküsüdür izlediğimiz. Büyük kentten kırsala göçmüş aileyi tanırız. Aıncılıkla uğraşan, geceleri sabahlara kadar uyumayıp yazan, notlar alan entelektüel, hüznü baba, eşiyle aralarına mesafe girmiş, sürekli kime gönderildiği belli olmayan mektuplar yazan mutsuz anne ve iki kız kardeş; Isabelle ile Anna. ‘Bizim’ karakterimiz -ve aynı zamanda Erice’nin ana karakteri- olan Anna, asıl meselenin omuzuna yüklendiği ana kahraman olarak yer alır filmde.

Kasabaya sinema gelmiştir ve belediye binasında gösterilecek olan film (James Whale’in yönettiği 1931 tarihli) “Frankenştayn”dır (Frankenstein). Çocukların film izleyişine tanıklık ederiz. Küçük Anna, ölüm, hayat, suç, ruh, iyi, kötü gibi kavramlar karşısında zihninde oluşan sorulara cevaplar aramaya başlar. Ablası Isabelle’ye göre filmler, gerçek değildir. Frankenstein da öyle! Isabelle, kız kardeşine, canavarın, yakındaki tarlanın ortasındaki metruk binada yaşadığını söyler. Anna, canavarı görmek için gittiği tarlada, gizlenmiş, kaçak bir askerle karşılaşır. Büyümek, oldukça meşakkatli, gizemli, tuhaf, bir o kadar hayali ve umut dolu bir şeydir. Kaybetmektir öte yandan büyümek!

Metaforlarla dolu politik öyküde iki kız kardeş, İspanya’daki

dönemin siyasal gerginliğini temsil ederler. Abla Isabelle, milliyetçi bakışı, kız kardeş Anna ise cumhuriyetçi bireyi simgeler. İspanya'nın genç umududur Anna. İç savaşın acısıyla yaşayan cumhuriyetçi babanın ilgilendiği arı kovanları ise, Franco rejimi altındaki tutsaklardır. Yine de işlerini yapmakta, umutla üretmektedirler. Ailenin yaşadığı evin pencereleri petek şeklindedir. Arı kovanına sıkışmış arılar, faşist sistem tarafından itilmiş insanlardır aile üyeleri. Sıkı bir sansürün hüküm sürdüğü General Franco diktası döneminde çekmiştir Erice filmi. Kendisi de iç savaş yaşayan yönetmen, baskıcı rejimin son günlerinde çektiği cesur filmle, dönemin ruhunu birebir yansıtır peliküle. Önemli olan tutsak olmak veya korkmak değil, ruhunu yitirmemektir. İnsan ruhu çocuklara emanettir ve hayallerinin peşinden giden çocuklar kuracaktır güzel, özgür geleceği. Kin, nefret, karşındakinin ne olduğunu anlamadan yok etmek, düşmanlık yani, insana ait erdemler değildir, olmamalıdır.

Anlatıya fon olan klasik korku filmi, yaratılan canavar miti, gerçek bir sevginin, umudun ve değişimin müjdecisidir. Anna'nın büyüme öyküsü, bütün insanlığa ait, evrensel bir anlatıdır. Mutsuz annenin, tren istasyonundaki vagonlarda, o eskiden âşık olduğu adamı araması, babanın, iki kızına ormanda mantarları anlatıp öğretmesi, köy

meşdanındaki film anonsu, arıcının tutsak arıları izlemesi, 1931 tarihli klasik "Frankenstein" görüntüleri, müthiş anlarıdır etkileyici dramın. İki kız kardeş arasındaki ilişkinin özelinde, iyi ile kötü, saflık, aldatma, hainlik, hükmetme vardır.

Küçük bir çocuğun artık büyüdüğünü gösteren en önemli şeylerdendir, ayakkabı bağcığı bağlayabilmek. Yaralı askerle Anna arasında gelişen dostluk çocuğu büyütür, yaşadığı yerin acılarıyla tanıştırır. 'Hayatı hissedebilme yeterliliğini kaybetmektir', büyükler için yaşamak; bazı anlar. Film izledikten sonra, Guillermo Del Toro imzalı "Pan'ın Labirenti"nin (El Laberinto Del Fauno), Erice'nin anlatısından esin aldığını ve ona saygı sunduğunu fark ederiz. Dünya, karanlık ve onun hemen omuz başından aniden beliren aydınlıkla flört halinde, tuhaf, aldatıcı bir yerdir. İki kız kardeşin ilişkisi gibidir hayat öte yandan. Olanca adaletsizliğe rağmen, her gün doğumuyla birlikte yeni sesler, görüntüler, renkler oluşur ve umut orada, balkon penceresinin hemen önünde bir yerde bekler bizi. Sinemaya şiir katan adamın filmi, her izleyişte yeni duygu, anlam ve farklı kavramları çağırıştırır. Anna ile birlikte finalde, balkon kapısını açıp dışarıdan gelen sesler eşliğinde gözlerimizi kapadığımızda, ideal gelecek ve insana dair bambaşka bir gerçekliktir tanık olduğumuz.

HOLA SİNEMA!

Altın İstiridye’yi kazanan “Kötü Saç” gibi öne çıkan Latin filmleri, **“Yozgat Blues”**’un uluslararası ilk gösterimi, yeni sezonun çok konuşulacak **Hollywood yapımları** ve mevsim normallerini aşan plaj havasıyla **61. San Sebastian Film Festivali’**nde olduk.

GEÇEN HAFTA SAN SEBASTIAN’IN ŞAHANE ‘ESKİ ŞEHİR’ TARAFINDAKİ PINTXO (İSPANYOLCA ‘TAPA’) BARLARDAN BİRİNDE, İKİ FİLM ARASI BİR ŞEYLER ATIŞTIRIRKEN İNGİLİZ FİLM ELEŞTİRMENİ

arkadaşım yanımdakini gösterip “Bak bu Hugh Jackman değil mi!” dediğinde makaraları koyuverdik. Bu yıl kötü ruh ikizi/alter ego (doppelganger) temasının bolluğundan konuşurken tepkimiz normaldi. Bir yanıla da Hugh Jackman’ın yeni filmi “Prisoners”ın gösterimine katılmak ve festivalin kapanışında Yaşam Boyu Onur Ödülü’nü almak için geldiğini, sabahları erkenden bisiklete binip halka açık plajda keyfince denize girdiğini duymuştuk. Hatta bir Bask gazetesi “Hoş sürpriz! Hollywood’un iyi huylu adamı” başlığını atmıştı. Bizler ‘cool’ davranıp üzerine atlamadığımız sohbetle Avustralyalı starın Baskça ve İspanyolca arasında yaşadığı kafa karışıklığına (“Aa, benzer diller değilmiş!”) anlayışla kafa sallamak durumundaydık.

Aile içi hesaplaşmalar, yeniyetmelik sancıları, ‘doppelganger’ ve illa ki geri plandaki toplumsal açmazların öne çıktığı 61. San Sebastian Film Festivali bu yıl 20-28 Eylül arasında gerçekleşti. San Sebastian aslında büyük festivaldir; tantanasız bir Cannes ve seyir seçeneği bol ama iklimi sıcak bir Berlin gibi düşünün. İspanya’nın kuzey ucundaki Bask bölgesinin bu şahane kıyı kentine ya da Bask diliyle Donostia’ya biz sinema yazarlarından yolu düşen pek çıkmaz aslında. Nitekim davetli değilseniz yolu bize biraz sapa ve gereksizce pahalı düşer. Oysa ki Ahmet Uluçay, Pelin Esmer ve Miraz Bezar’ın yarışmışlığı hatta Yeşim Ustaoglu’nun büyük

ödül Altın İstiridye’yi (“Pandora’nın Kutusu”) kazanmışlığı, Semih Kaplanoğlu’nun “Bal”a özel gösterimle gelmişliği vardır.

Bu yıl ise ödüllerle döndüğü Adana Altın Koza’dan ayağının tozuyla gelen “Yozgat Blues” vardı. Avrupa’nın en önemli festivallerinden, Latin âlemi ve dünyanın geri kalanını bir araya getiren San

Sebastian’da ilk uluslararası gösterimini yapan “Yozgat Blues”, yarıştığı ‘Yeni Yönetmenler’ bölümünde ödül alamadı ama alkışlar ve övgüyle karşılandı. Hatta İzlanda yapımı “Of Horse And Men”i izleyip, ödüle tartışmasız karar verinceye kadar jürinin favorisi olduğu da kulağımıza geldi. Bu arada biz yani yönetmen Mahmut Fazıl Coşkun, başrol oyuncularından Ercan Kesal ve yapımcı Halil Kardeş’la birlikte isticiridye (La Concha) biçimindeki kordon boyunda yürüyerek otellerimize dönerken filmin karakterlerini, hayatı gittiğimiz yerle şekillendirmeyi, duygusal kasıklıklarımızı, saçın filmdeki manaları gibi bilumum meselelerden bahis açtık.

MERAKLA İZLENEN ANA YARIŞMADA İSE BÜYÜK ÖDÜL ALTIN İSTİRİDYE’Yİ VENEZUELA FİLMİ “KÖTÜ SAÇ”IN (PELO MALO) KAZANMASI PEK SÜRPRİZ OLMADI. ZATEN AŞAĞI YUKARI konuşmaya değer her film ödül aldı. Ana jürinin başkanı, Amerikalı bağımsız Todd Haynes’in söylediği gibi “Kötü Saç”, iç ısıtan hümanizmiyle günümüzdeki kültürel karmaşanın filmi. Kadın yönetmen Mariana Rondon’ın filminde şarkıcı, diyelim ki bizden, popüler zamanındaki bir Fatih Ürek olmaya heveslenen 10 yaşındaki fakir bir çocuğun

annesi ve çevresiyle olan zorlu yaşamından kesitler var. Çocuğun kıvrıkcık saçını düzeltirme çabasında ırkçılık ve popüler kültürdeki tektipleştirme eleştirisi açıkça ortada. Yalnız ve çaresiz annenin homofobik endişeleriyle köpüren cinsel kimlik meselesi ise daha ürkütücü. Film, annenin ‘öcü’ misali içselleştirdiği batıl inançlarını, kanser hastası Başkan Chavez’in durumuyla belirsizleşen huzursuz ortamla da eşleştirmiş. Herkesin kalbini ısıtan film ise Meksikalı Fernando Eimbcke’e en iyi yönetmen ödülü kazandıran “Club Sandwich”. Bir önceki filmi “Lake Tahoe” ile baş tacı ettiğimiz Eimbcke, sezon sonu ucuz tatile giden annenin yeniyetme oğlunun ilk cinsel heyecanları karşısında yaşadıklarını ve iktidarın el değiştirmesini daha da minimal ve mizahi bir sinemayla aktarmış. Başta özgüvenli görünen annenin oğluya göbek bağının kopma safhalarıyla birlikte gitgide çöküşünü izlediğimiz, sonuçta aradaki sevgi bağını onaylayan incelikli bir film. Gelecek yıl İstanbul Film Festivali’nde izleyeceğinizi de müjdeleyelim.

İspanyol yönetmen Fernando Franco’nun Jüri Özel Ödülü’nü kazanan filmi “Yaralı” (La Herida) ise ‘sınırdaki kişilik bozukluğu’ hastası bir ambulans görevlisinin ailesi ve çevresiyle kuramadığı ilişkileri ve ruh halini tespitleriyle ilginç. Başroldeki Marian Alvarez de en iyi kadın oyuncu ödülünü kazandı. Genelde aile ilişkilerini sorgulayan filmlerin öne çıktığı ana yarışmada 64 yaşındaki şahane İngiliz oyuncu Jim Broadbent, “Le Week-end”deki çaptan düşmüş akademisyen rolüyle en iyi aktör ödülünü aldı. Ünlü yazar ve senarist Hanif Kureishi’yle üçüncü kez bir araya geldiği

Atom Egoyan'ın yeni filmi "Şeytanın Düğümü" (Devil's Knot).

yönetmen Roger Mitchell, orta yaşlı bir çiftin Paris'teki hafta sonundaki çekişmelerini trajikomik, tatlı bir dille anlatıyor. Film, Amerikalı akademisyen Jeff Goldblum'un devreye girmesiyle canlanıyor.

"Canibal" ise adına uygun, sevgi arayışını kadınları öldürüp yemekle sürdüren bir terziyi anlatıyor. En iyi görüntü ödülünü aldığı üzere İspanyol yönetmen Manuel Martín Cuenca,

stilize görüntülerle şık bir

'atmosfer' filmi yapmış. İkiz misali kız kardeşlerden 'şehvetli' olanı öldürüp 'çekinik' olanına âşık olma meselesi bıkırtıcı da olsa kırık bir aşk hikayesi olarak izlettiriyor. Anlayacağınız festivalin başlarında izlediğimiz "The Face Of Love"daki muhtelif Ed Harris suretlerinden sonra 'doppelganger' teması yakamızı bırakmıyor. Ana yarışmadan ödülsüz

çıkacağını tahmin ettiğimiz, yine bir 'atmosfer' filmi olan "Düşman/Enemy"deki Jake Gyllenhaal ise bu alemde kendisinden bir tane olduğunu keşfederken hem kendisinin hem de seyircinin kafasını karıştırıyor. Denis Villeneuve'un uyarladığı Jose Saramago'nun romanı nasıldır, okumadım ama sonuçta adamın aldattığı karısına duyduğu suçlulukla yaşadığı bir kişilik bölünmesi olduğu ortada.

Fernanda Eimbcke'e en iyi yönetmen ödülü kazandıran "Club Sandwich".

"Club Sandwich"ın yönetmeni Fernanda Eimbcke (solda)... "Kötü Saç"a ödül verilirken (sağda).

Büyük ödülü alan Venezüela filmi "Kötü Saç" (solda)... "Yozgat Blues" ekibi de festivaldeydi (sağda).

Hemen ardından yine Villeneuve'ün yönettiği ağır dram "Prisoners"da yine Jake Gyllenhaal'ı izlemek ise en azından biz eleştirmenlere espri mevzusu oluyor.

"Şeytanın Düğümü" (Devil's Knot) ile yarışan Atom Egoyan'la yıllar sonra yeniden görüştüğümüzde hemen Türkiye'yi sorması şaşırtıcı değil elbet, Nuri Bilge Ceylan başta olmak üzere herkese selamı var, söyleyeyim. Her zaman insana iyi duygular veren, son derece zeki ve hisli olduğu kadar nazik olmayı da beceren Egoyan'la konuşmak şahanedir. Gelgelelim "Şeytanın Düğümü" için aynı şeyleri söylemek zor. Şahane filmi "Başka Bir Dünya" (The Sweet Hereafter, 1997) gibi yine kayıp çocuklar ve yetişkinlerin inkar âlemine dönmüş ama gerçek bir olaydan uyarladığı bu yeni filmi aynı seyir mükemmelliğinde değil. Oysa ki ABD'de üç küçük çocuğun öldürüldüğü cinayetlerden suçlu bulunan gotik/metal üç gencin tartışmalı mahkûmiyet sürecini anlatmak tam da Egoyan'ın kalemiymiş. Acılı anne Reese Witherspoon ve gençlerin suçsuzluğuna inanan özel dedektif Colin Firth gibi Oscar'lı starlar da adeta kendilerinden geçmiş, etkisiz görünüyorlar.

FRANSIZ USTA BERTRAND TAVERNIER İSE FRANSIZ DIŞ POLİTİKALARINI ELEŞTİRDİĞİ DAHA DOĞRUSU 'DİPLOMASI SANATI' DEDİĞİMİZ MEVHUMU TİYE ALDIĞI "QUAI D'ORSAY" FİLMİYLE HEM EN İYİ

senaryo hem de Uluslararası Film Eleştirmenleri (FIPRESCI) ödülünü kazandı. "Yeraltı Peygamberi"ndeki (Un Prophète) vahşi mafya babası Niels Arestrup'u bu kez işinin erbabı bıkkın diplomat rolünde izlemek de çabası. Benim de arasında olduğum FIPRESCI jürisinin ödülü aslında küçük çaplı "Club Sandwich"e vermesini tercih ederdim ama doğrusu 72 yaşındaki üstadın makarayı koyuvermiş haline de bayıldım. İspanyol seyirci ise Franco dönemi komedisi "Gözler Kapalı Yaşamak Kolaydır" (Vivir Es Fácil Con Los Ojos Cerrados) bayıldı. Romantik komedilerden çark eden Matthew McConaughey'in AIDS'li kovboy rolünde kilo vermekten fazlasını ortaya koyduğu "Dallas Buyers Club" ve Colin Firth'ün benzerlerinden iyice 2. Dünya Savaşı dramı "Railway Man"e ilgi büyüktü. Gösterim sonrası İngiliz meslektaşım kadehi ancak dört TL'ye gelen şahane şaraplardan art arda ısmarlamaya başlayınca "Yerçekimi"nin (Gravity) manasını da ilk elden gözdük.

FİLM STÜDYOSU

20 EKİM 2013-05 OCAK 2014

SİNEMA ANLATISI **EZEL AKAY** HİKAYEDEN BAŞLAMAK **ERCAN KESAL** SENARYOYA YOLCULUK **ÜMİT ÜNAL** OYUNCUNUN GÖZÜNDEN **GÜVEN KIRAC** YÖNETMENİN DÜNYASI **YÜKSEL AKSU**
GÖRÜNTÜNÜN DİLİ **GÖKHAN TIRYAKİ** SANATIN DİLİ **NATALİ YERES** KURGUNUN DİLİ **ÇİÇEK KAHRAMAN** MÜZİĞİN DİLİ **CAHİT BERKAY**
BİR FİLMİN DURAKLARI **ÖZCAN ALPER FEZA ÇALDIRAN THOMAS BALKHENOL ENGİN ALTINTAŞ**
İLK FİLM **EMİN ALPER BELMİN SÖYLEMEZ** YARATICI YAPIMCILIK **YAMAÇ OKUR**
MODERATÖR **TUFAN TAŞTAN**

CAVA

SİNEMA&AUDIOVİZÜEL SANATLAR ENSTİTÜSÜ

**büyülü
fener**

Hatay Sk 18/C Kızılay
0 (312) 417 22 11
info@cavainstitute.org

**YAPIM
EKİ**

b f k s
büyülü fener / kültür sanat derneği

ilef

ÇANKAYA BELEDİYESİ

► BEYAZPERDE

Altyazı

pencere

Ekşi Sinema
eksinema.com

SOLFASOL
Ankara'nın Gayrimenkul Güvanesi

NEXT FLOOR

“Next Floor”, kesinlikle **Alejandro Jodorowsky’ci** bir deneme değil ama yönetmeni **Denis Villeneuve, Terry Gilliam** ya da **Caro/Jeunet** ikilisi gibi evren kurucu hayalperestler arasında anılmayı hak ediyor.

YÖNETMEN Denis Villeneuve
YAPIM 2008 Kanada
SÜRE 11 dk.

W OODY ALLEN’DAN KORKULUR DOĞRUSU. “İHTİRAS TRAMVAYI”NI (A STREETCAR NAMED DESIRE) FİNANSAL KRİZ ÇAĞINA uyarlarken, kaygan temeller üzerine oturan aristokrasinin ‘görmekli’ çöküşünü de inceliklerle sergiliyor sinemalardaki “Mavi Yasemin” (Blue Jasmine) ile. Aşağı doğru hızla inen aristokrasi kaba etinin üzerine düşünce, hayatla, sokakla ilişki kuramıyor bir türlü. Kolay değil tabii.

Son dönemin yıldız yönetmenlerinden Denis Villeneuve imzalı “Next Floor” da ise Buñuel’vari bir masada etin her türlüşünü oburca tüketen seçkinler, kendilerini taşıyan platform yıkılınca, tozu samanı silip düştükleri alt katta hizmetçi ordusu eşliğinde yemelere içmelere devam ediyorlar. Yedikçe düşüyorlar, düştükçe yakanın tozunu alıp tüketmeye devam ediyorlar. Ama mekanın bir dibi, yemenin de bir sonu olacak tabii.

Tabiat büyük eşyayı ve hayvanı zor taşır, tehdit gibi algılar. Villeneuve, az lafla ve sık bir yönetmenlikle ‘oburlar’ sınıfının dibe vuruşunu şiirselleştiriyor. İçinde et, kan, toz ve hırs olan bir şiir bu.

filmekimi’nde Alejandro Jodorowsky ustanın yeni (dönüş ve belki de veda) filmi izlerken, beyazperdede hayalperest (ve karnavalesk) sinemayı ne kadar özlediğimizi fark ettim. “Next Floor”, kesinlikle Jodorowsky’ci bir deneme değil ama yönetmeni Terry Gilliam, Caro/Jeunet ikilisi gibi evren kurucu hayalperestler arasında anılmayı hak ediyor.

Friedrich Nietzsche, insanlığın temelde iki sorunu olduğunu söyler: Adaletsizlik ve anlamsızlık. İşte bunları birbirine çarpıp, adaletsizliği anlamsızlıkla anlatan hayalperest bilgelerin sayısı giderek azalıyor.

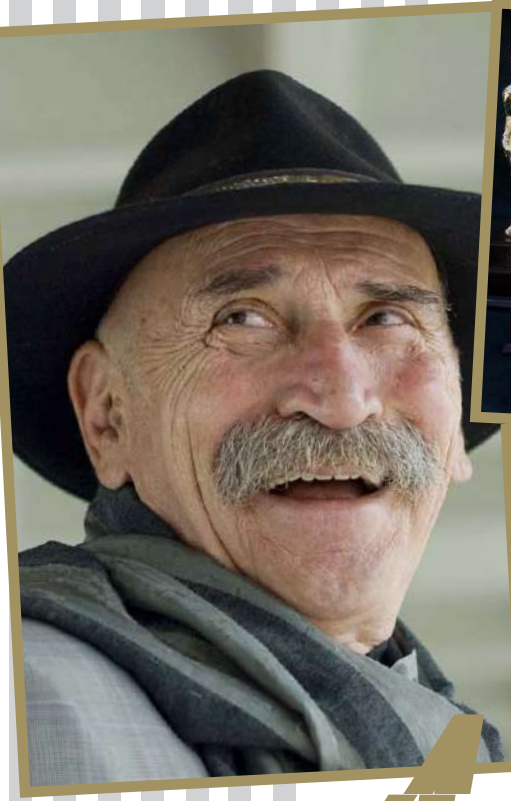
Aşk, Hafıza ve
Melankolinin Sineması

Wong Kar Wai

Filmekimi
Alfonso Cuarón
Ulrich Seidl
Gözümün Nûru

Altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Ekim Sayısı Bayilerde

1- Taraftar filme neden yüz vermedi?

“Benimle Oynar mısın?”, futbol taraftarlığı üzerine bir film. Çarşı ruhuna selam çıkıyor, Beşiktaş taraftarlığını merkeze alıyordu. Film, üç günde 15 bin kişi tarafından izlenmiş. Acaba filmi Beşiktaşlılar mı sahiplenmedi, yoksa sinemada futbol filmi izlenmez kuralı bir kez daha mı işledi?

2- İstanbul Modern'den kaçırılmayacak fırsat

İstanbul Modern'de “Biz De Varız!” başlıklı bir seçkide bağımsız yerli filmler gösterilmeye başlandı. Seçkide yılın iyi filmleri arasında yer alan henüz vizyon yüzü görmemiş, “Köksüz”, “Yozgat Blues”, “Hayatboyu”, “Küf” gibi filmlerin yanı sıra “Sen Aydınlatırsın Geceyi”, “Siirt'in Sırrı”, “Güzelliğin On Par' Etmez”, “Gözetleme Kulesi” ve

“Zerre” gibi yapımlar var. Eee, bir zahmet kaçırmayın!

3- Emek'in emektarı Beyoğlu'nda

Murat Aldemir, Emek Sineması'nın emektarlarından biriydi. Sinemanın kapısına kilit vurulunca işsiz kalmıştı. Emek'i yıktılar ama Murat Abi Emek'ten bize yadigar kaldı. Beyoğlu Sineması'nda yer gösterici olarak yeniden çalışmaya başladı. Beyoğlu Sineması'na gitmek için bir neden daha işte...

4- Veda etmek bile zor

Tuncel Kurtiz, tabii ki özel bir yazıyı hak ediyordu. Ama sevdiğiniz bir insanın arkasından yazmak o kadar zor ki. Arka Pencere olarak Tuncel Baba'yı “Trendeki Yabancı”, “Aşktan Da Üstün” köşeleri ve kapakla uğurluyoruz. SAPIK yasta ve hakkı saklı kalsın... Özel bir yazı sözümüz olsun!

5- Altın Portakal heykelciği artık daha kıymetli

Altın Portakal bu yıl 50. yaşını kutlayacak. O zaman ilk yıldan bir anekdot. Malum, Altın Portakal heykelciğine çok değer verilir. Ama ilk yıl heykelciğin işlevi yanlış anlaşılmış! Jüri tartışması kavgaya dönüşünce, kavgada taraflar birbirine heykelcikle saldırmış. Nereden nereye be Altın Portakal! 50. yaşın kutlu olsun!

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ BEN BİR SAHNENİN UZUNLUK YA DA KISALIĞINI, İZLEYİCİYİ KAVRAMA DERECEŚİYLE
ÖLÇERİM. EĞER TÜMÜYLE KAVRIYORSA SAHNE KISADIR, İZLEYİCİYİ SIKIYORSA
O SAHNE DAYANILAMAYACAK KADAR UZUNDUR. ”

Alfred Hitchcock